

ČAS ŽÍT, ČAS ZABÍJET

Miroslav
Žamboch

TRIFID

Miroslav Žamboch
Čas žít, čas zabíjet

Copyright © Miroslav Žamboch, 2010

Cover © Jan Doležálek, 2010

© TRITON, 2010

ISBN 978-80-7553-411-8 (pdf)

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.triton-books.cz

Miroslav Žamboch

**ČAS ŽÍT,
ČAS ZABÍJET**

ČAS ŽÍT, ČAS ZABÍJET

Miroslav Žamboch

TRITON
Praha / Kroměříž

Pasák

Byl to pěkný dům na dobrém místě, až mě překvapilo, jak pěkný dům to je a jak dobré místo. Pro takové lidi obvykle nepracuji. Honosná, reliéfy zdobená fasáda, park bez pořádného plotu oddělený od ulice jen malou zdobnou zídkou. Majitel musel být dostatečně bohatý na to, aby si dnem i nocí platil muže, kteří ho ochrání před zloději, vrahy a zabijáky, prostě takovými týpký, jako jsem já.

Poprvé mě zastavili, když jsem u ulice odbočil na dlážděný chodník lemovaný sestříhanými cypřiši. Kupodivu stačilo říct jméno. Hlavní vchod měl podobu zmenšené brány do hradní zdi, vyvedené však z intarzovaného dřeva a zdobeného stříbrným kováním. Proč ne. Vyšel jsem po schodech, dva v mundúrech oháknutí hejsci s halapartnami mi zastoupili cestu. Mlčel jsem a čekal.

„Co tady chceš?“ zeptal se ten vlevo, když už se mlčení prodloužilo nad mez, kterou byl schopen vydržet.

Mluvil lhostejně, jako by ho to ani nezjímal, tmavě modrou uniformu měl po celodenním stání na slunci skvrnitou fleky od potu. Kromě té směšné přezdobené halapartny se mu u pasu houpal meč. Pozoroval mě opatrným pohledem. Nebyl to až takový hejsek, jak se na první pohled zdálo.

„Něco jsem přinesl Grumukovi,“ odpověděl jsem.

„Panu Grumukovi,“ opravil mě mechanicky.

„Panu Grumukovi,“ souhlasil jsem.

Pro mě za mě, klidně bych ho oslovoval Vaše excelence.

„Klidně vám to dám, ale musíte mi na dřevo vysolit čtyři sta zlatých, tak zněla dohoda,“ řekl jsem nahlas.

Překvapeně se na sebe podívali, ten levý bez ptání vešel dovnitř, jeho kámoš teď vypadal o poznání méně klidně. Střídavě pozoroval mě, pak

můj meč v pochvě na popruhu přes rameno, potom jílec katzbalgru na levém boku hned po ruce. Neměl jsem čas si v Aganodu zatím odložit. Stál jsem, nechal slunce, ať mi svítí do zad, a vychutnával si jeho teplo. Mám rád teplo. Nakonec pokaždé s prohlídkou skončil na mých bicepsech. Většinou chlapů naháním strach, metrák a čtvrt svalů, šlach a kostí, každý kousek těla zvyklý tlouct, bít, sekát, kopat, páčit a lámat. A těch, co jim nenaháním strach, těch se zase bojím já. Ale oni to nevědí, takovou výhodu jim nikdy neposkytnu.

Strážný se vrátil s maníkem ve střídme vyhlížejším oděvu. Byl o facku vyšší než já, štíhlý, podle barvy pleti se moc často na sluníčku nevyskytoval.

„Pojďte dovnitř, pan Grumuk vás očekává,“ vyzval mě.

Těm dvěma u brány se ulevilo, že je všechno v pořádku. Já jsem naopak zobražitel. Proč by se mnou jednal přímo sám Grumuk? Podle domu, v němž žil, musel být velmi bohatý obchodník, což obnášelo členství v městské radě a kdovíčem ještě. Možná byl na věc, co jsem mu nesl, příliš nedočkavý.

Grumuk mě už očekával ve své pracovně, tuctový chlápek s pěstěným knírem a rukama plnými prstenů. U sekretáře zaplněného karafami a pitoreskně tvarovanými lahvemi postával štíhlý chlap s černými vlasy staženými stříbrnou obroučkou. Právě připravoval drink. Ruce měl menší, pohyby jisté a přesné, zdálo se, že se se sklenkami a likéry mazlí, jako by mu ta činnost přinášela potěšení.

„Máte to?“ netrpělivě štěkl Grumuk, sotva jsem se objevil mezi dveřmi.

Muž s čelenkou před něj na stůl položil drink, pak se na mě letmo podíval, přes rty se mu mihl úsměv a vrátil se na své místo. Nemusel se mi představovat, abych věděl, za co je opravdu placený. Stačilo se podívat, jak se hýbe.

„Pokud je to ono,“ pokrčil jsem rameny, sáhl do torny a bez dívání po hmatu vytáhl dřevěnou kazetu.

Grumukova ruka po ní vystřelila jako útočící had. Původně byla schránka malým řezbářským klenotem, ale po třech měsících har-

cování po cestách získala ne jeden šrám. Obřadně položil kazetu na stůl, otevřel ji a s téměř nábožným vytržením z ní vytáhl náhrdelník. Sytě zelené smaragdy spoutané zlatem vrhaly v zapadajícím slunci mámivé odlesky.

„Je to on!“ vydechl spokojeně.

„Těch čtyři sta zlatých,“ připomněl jsem klidně.

Nevložil jsem do slov žádnou výhrůžku, ale hezoun s čelenkou ji tam asi slyšel, protože mi věnoval zkoumavý pohled.

„Jistě, jistě!“ přikyvoval souhlasně hlavou Grumuk, „máte je mít.“

Trochu jsem ho chápal, ten šperk byl opravdu úchvatný a Grumuk byl sběratel. Myslím, že už mu jednou říkal pane, ale potom o něj nějakým záhadným způsobem přišel. Nezajímal jsem se, co přesně se stalo, pro mě bylo důležité, že ho chce zpět a je ochoten za to zaplatit.

„Víte, jakou má cenu?“ podíval se na mě, oči ještě plné zelené nádhery smaragdů.

„Jo,“ přikývl jsem, „kameny samy o sobě asi osmnáct set zlatých. A vzhledem ke klenotnické práci se naposledy prodal za půl třetího tisíce,“ odpověděl jsem.

„Vy všechno tohle víte, a přesto jste je přinesl sem? Za čtyři stovky?“ vydechl nevěřícně.

„Zaplatil jste mi, navíc jsem dostal zálohu,“ pokrčil jsem rameny.

Grumukův poskok, který mě sem přivedl, mě pozoroval jako blázna, bodyguard se zájmem a Grumuk sám s úžasem. Asi moc nevěřil, že mu náhrdelník obstarám, ale za šanci mu záloha stála.

To, že bych ty kameny stejně nikde neprodal, jsem si nechal pro sebe. Každý klenotník věděl, jak vypadají, a nikdo by neriskoval nákup tak horkého zboží, samozřejmě pokud by cena nebyla hodně, hodně nízká.

„Možná se mi od Géviho mladšího podaří koupit i Jitřní korunu a budu mít všechny klenoty, v nichž se podle pověsti vdávala první imperiální císařovna!“ přemýšlel nahlas Grumuk. „Nádherná práce, nádherné kameny!“ rozplýval se.

Bohatí muži mají záliby odpovídající svému postavení. To však nic neměnilo na tom, že od pana Géviho mladšího už nikdy nic nekoupí. Ale to byla jiná historie.

Dostal jsem své čtyři sta plus deset procent prémii a vyšel na ulici. Čtyři stovky není málo peněz, jenomže já zlato potřebuji, splácím staré dluhy. Proč a za co, je jen moje věc, sám bych na to nejraději zapomněl. To ale nejde.

Teď jsem měl nárok na trochu oddechu. Pobavit se, dát si pár lahvi kořalky, odpočinout si v nevěstinci a až se čtyřcítka, co mi zbyla, začne povážlivě tenčit, začít se poohlížet po nějaké další práci. Doufal jsem, že Grumuk se o mně někomu zmíní. Občas jsem o pořádnou zakázku nezavadil pár měsíců, a to jsem pak začínal být nervózní.

Našel jsem si o poznání lepší hostinec s ubytováním, věci si zanesl do pokoje a pak se hned vrátil do výčepu. K večeři jsem si objednal láhev žitné, něco masa a spokojeně jsem jedl a popíjel. Cvrkot tu byl pěkný a hostinský si dokázal udržet pořádek. V jedné části se zdržovala o poznání lepší společnost, kupci a řemeslníci, ve druhé trhovci, chlapi, co mají vysoko do žlabu a jednou za čas se utrhnou a utratí, co jim později bude chybět. Šlapky se přelévaly z místa na místo podle toho, jak se jim to jevílo výhodné. Dopil jsem láhev, objednal si další, při dalším panáku jsem se potkal s pohledem dlouhovlásky jejíž hříva měla barvu zralých kaštanů. V obličeji nebyla hezčí než její kolegyně, ňadra spíš menší, ale zaujalo mě, jak se hýbala, jak chodila. Přestože to byla jen návnada k zaseknutí háčku, líbilo se mi to. Už jsem si ani nevzpomínal, kdy naposledy jsem byl v bordelu. Přikývl jsem, přišla k mému stolu, posadila se, nalil jsem jí panáka. Napila se, ale nevpila ho na ex.

„Co jsi zač?“ chtěla vědět.

Mlčel jsem a pozoroval ji, jak usrkává žitnou.

„Mohu dostat víno?“

Přikývl jsem a objednal ho.

„Jde z tebe strach,“ prohodila a nedopitý panák posunula přede mě, když před ni hospodský postavil džbán s červeným.

„Ty se mě bojíš?“ chtěl jsem vědět.

„Já ne, ale všichni muži tady. Poznám to. Co jsi zač?“

„Chlap, kunčaft, nic víc,“ odpověděl jsem. „Mám nahoře pokoj. Tu láhev si klidně vezmi s sebou,“ doporučil jsem jí.

Sám jsem se zásobil ještě jednou lahví kořalky. Nebyla špatná a já už se nenapil celé týdny.

V pokoji jsem hodil věci z postele na zem. Kromě stolu to byl jediný kus nábytku, navíc notně rozvrzaný a starý. Na druhou stranu, slavník byl čerstvě nacpaný, deky docela čisté a neviděl jsem žádné štenice ani podobnou havěť. Škvírami v podlaze se nesl šum a výpary z výčepu dole. Přesto to bylo jedno z těch lepších míst, kde jsem ve svém životě přespával.

Lehl jsem si na postel, posadila se vedle. Pozoroval jsem její tvář, jak z ní houstnoucí šero stírá podrobnosti, obrysy siluety. Pomalu jsem upíjel pálenku, ona srkala víno.

„Budeš to mít drahý, jsem tu už docela dlouho,“ nadhodila.

„Zlaták?“ navrhl jsem cenu.

Viděl jsem, že se zachvěla. Tohle byla taxa za věci, které normální chlapi obvykle nepotřebují. Nikdo ale neví, co je to normální chlap.

„Dobře,“ souhlasila přesto.

O chvíli později šero zvítězilo nad světlem, už jsem neviděl, jak se tváří. Posadil jsem se a začal ji svlékat.

Bylo to příjemné jako vždy, možná o chlup lepší než naposledy, ale nic víc. Možná jsem si to mohl odpustit. Jenomže to si vždycky říkám až potom. Na chvíli se mi vrátil pocit ztráty něčeho, co jsem nikdy neměl, ale o čem jsem věděl, že určitě existuje.

Napil jsem se, zkušenost mě naučila, že to rychle přejde. Ve tmě jsem poslouchal šustění látky. Rád bych se podíval, jak vypadá nahá, ale nechtěl jsem vstávat pro lampu. Na omak byla úžasně hebká a teplá.

„V opasku kalhot jsou peníze. Vezmi si, kolik jsme se dohodli,“ řekl jsem, ještě než vstala z postele.

„Ty mi věříš?“ zeptala se nedůvěřivě, zaznělo cinknutí přezky.

„Ne, ale ty mě neokradeš,“ odpověděl jsem.

S nocí pronikal do pokoje studený vzduch, cítil jsem ho na hrudi a špičkách nohou.

„Proč bych neměla?“

„Protože bych tě pak zabil.“

„Neokradu,“ potvrdila se skrytým ostřím strachu a položila opasek na postel.

Cítil jsem teplou kůži na svých nohou. Čtyřmi kroky přešla ke dveřím.

„Víš, ty nejsi tak zlý, jak vypadáš,“ řekla na odchodu.

„To máš pravdu,“ přikývl jsem a znovu se napil, „jsem ještě mnohem horší.“

Zavřela za sebou a byla pryč. Neměl jsem s ní vůbec mluvit, protože jsem se bůhvíproč cítil o cosi hůř. Kunčaft, chlap, co si chce zasukat, nic víc.

Probudily mě kroky. Spěšné, poplašené, ženské. Ve chvíli, kdy vrzly panty, už jsem stál v rohu pokoji za dveřmi. Nesla si s sebou lampu a byla sama, podle ticha v sále muselo být už hodně pozdě v noci. Měla černé vlasy, holá ramena a šněrovačku s červenou výšivkou. Hloupě zírala na prázdnou postel a pláčem popotahovala. Dotkl jsem se špičkou prstů jejích ramen, čepel katzbalgru nízko, aby ji nemohla zahlédnout. Škubla sebou, bleskově se otočila, oči vytřeštěné hrůzou. Skutečně plakala. Slzy jí rozmyly oční stíny, políček, spíš úder hřbetem ruky, rozrazil horní ret a změnil přirozený tvar rtů v úšklebek zdůrazněný rozmazanou rtěnkou.

„On ji zabije, musíte jí pomoci! Prosim!“

Byla oblečená jako děvka, nalíčená jako děvka, byla to děvka. Teď v okamžiku strachu však nadhled a cynismus pomáhající přežít na ulici zmizely a chovala se jako každá žena třesoucí se hrůzou.

„Nemusím nikomu pomoci a taky nikdy nepomáhám,“ řekl jsem tiše, ostří stále připravené.

„Ale on ji zabije! Utluče ji před náma! My ty peníze nemáme!“ skoro křičela.

„Psss,“ snažil jsem se ji uklidnit.

Nepotřeboval jsem na sebe nikoho upozorňovat. Bohužel však nevypadala, že by se dala přesvědčit, aby mi dala pokoj.

„Řekni mi přesně, co se děje, a nekřič, nebo ti zacpu ústa, svážu tě do kozelce a nechám ležet do doby, než se pořádně vyspím,“ doporučil jsem jí.

To ji zastavilo uprostřed překotné snahy něco říct.

„Johan chce pro výstrahu potrestat Karu! Umlátí ji tak, abychom to všechny viděly. Prý mu některá z nás ukradla peníze, třicet zlatých!“ Při částce opět bezděčně zvýšila hlas. „Nemáme je, žádná z nás je nemá!“

Odvrátil jsem ostří stranou; nevypadala jako zabiják nebo volavka pracující pro někoho v pozadí.

„Kdo je Kara? Kdo Johan?“ chtěl jsem vědět, i když už jsem pomalu začínal tušit, o co tady jde.

„Johan se o nás stará, drží nad náma ochrannou ruku,“ řekla rozpačitě.

„Pasák,“ doplnil jsem, „a dál?“

„Kara je holka, kterou sis vzal na pokoj.“

„Šlapka,“ odtušil jsem.

„Jo,“ v pohledu se jí objevil náznak vzpurnosti.

„A proč bych jí měl pomoci?“ chtěl jsem vědět.

„Říkala...“

„Co říkala?“ skočil jsem jí do řeči, „co o mně říkala?“ chytil jsem návštěvnici za paži, vlastní vztek mě překvapil.

„Nic, nic,“ snažila se vycouvat z nebezpečné pudy, „že jsi děsivě silný. Nevzpomněla jsem si na nikoho jiného, kdo by se mohl Johanovi postavit. Je taky strašně silný. A možná i větší než ty.“

„A proč bych jí měl pomoci?“ položil jsem tu nejdůležitější otázku už klidným hlasem.

Uvědomil jsem si, že ji pořád držím za rameno. Muselo ji to hodně bolet, přesto ani nesykla.

„Protože ti zaplatím!“ napadlo ji. „Pracuješ přece za peníze!“

„Ano,“ souhlasil jsem, „ale neberu objednávky na vraždy. Za tři-

náct zlatých Johana zmlátím tak, že se tři dny nebude moci postavit na nohy," nabídl jsem.

„To je strašně moc peněz," vydechla.

„Jo," přikývl jsem. „Jsem drahý.“

Viděl jsem, jak se jí za očima míhají myšlenky. Pokud by se někdy jejich pasák dozvěděl, že mě najala ona, byl její osud zpečetěn.

„Dobře," souhlasila nakonec bledá ve tváři.

„Zálohu," natáhl jsem dlaň. Desetinu, to je řekněme jeden a půl zlatého.“

Doufal jsem, že je nebude mít u sebe a já budu moci vycouvat. Jednu za druhou prohmatala všechny kapsy, co jich na oděvu měla, a nakonec mi podávala patnáct stříbrných mincí. Už jsem nemohl odmítnout, dal jsem slovo.

„Rychle, nebo bude pozdě," pobízela mě ke spěchu.

Třináct zlatých za zmlácení nějakého chlapa koneckonců není k zahzení, budu se moci v Aganodu zdržet o jeden dva týdny déle. Natáhl jsem na sebe kalhoty, vklouzl do bot a následoval ji. Před ztichlou hospodou se zastavila.

„Nemáš žádný meč!" oznámila mi.

Musela o nich vědět od Kary, v pokoji nebyl čas se rozhlížet.

„Nepotřebuji meč, abych ztloukl chlapa. Spěcháme," připomněl jsem jí.

Pochybovačně se na mě podívala, ale nic neřekla a drobnými rychlými kroky pokračovala v cestě. Že mám za opaskem nůž a v botě dýku, jsem si nechal pro sebe.

Vedla mě kolmo k hlavním ulicím zábavní čtvrti, do uliček a průchodů mezi domy, které byly někdy tak úzké, až jsem se rameny dotýkal protilehlých zdí. Potom jsme sestoupili po pár schodech a podle prásknutí biče a výkřiku jsem pochopil, že už jsme blízko.

„Ztrať se," poručil jsem jí, „ať tě se mnou nikdo nevidí.“

Johan exekuci vykonával na dvorku jednoho z větších domů. Dvoukřídlá vrata však zůstala pootevřená. Kara, byla to opravdu má noční společnice, pokud jsem to dokázal v přítmí ozařovaném jen třemi čadícími pochodněmi rozeznat, byla nahá, přivázaná za

ruce k břevnu vchodu do chléva, obecnstvo tvořilo asi dvanáct žen. To znamenalo, že si Johan nevede špatně. Možná jsem se měl zeptat, jestli náhodou nepracuje pro nějaký gang. Už však bylo pozdě.

Bič znovu prásknul, ženě při zásahu povolily nohy, ale připoutané ruce ji držely ve vzpřímené poloze.

„Ubičuju ji, abyste to všechny viděly! Chci svých třicet zlatých! Je vám to jasný? Hned!“

Johan byl opravdu velký chlap. Vyšší než já, možná trochu obtloustlý, protože se zřejmě nemusel honit z jednoho konce světa na druhý jako já. Měl však mohutnou kostru, široká ramena a silný trup lidí, kteří mají sílu vrozenou, je jim vlastní.

„Umře, protože některá z vás mi ukradla peníze! Dívejte se, jak trpí!“ křikl a opět udeřil bičem.

Prošel jsem vraty na dvůr a ve světle plamenů jsem ji teď viděl zřetelně. Kůži měla rozsekanou až do masa, bradu na prsou, vlasy jí zplihle visely přes řadra. Už určitě na dotek nebyla teplá a měkká.

„Johane? Někdo mě za tebou posílá,“ řekl jsem, než stačil znovu použít bič.

Otočil se mým směrem a přitom se napřímil. Byl ještě mohutnější, než zpočátku vypadal, třináct zlatých se mi najednou nezdálo jako dostatečně vysoká odměna.

„Kdo a proč? Neznám tě,“ řekl nechápavě.

„Dostal jsem peníze za to, abych tě zmlátil tak, že nebudeš tři dny chodit.“

Zaklonil hlavu a naplno se rozesmál, jako bych řekl úžasný vtíp. Nikdo mi v životě neřekl, že jsem vtipný, ale jeho možná zase nikdy nikdo neztloukl, a proto se mu to tak líbilo.

Bez výstrahy po mně šlehl bičem, kdybych s něčím podobným nepočítal, zasáhl by mě do tváře. Tak jsem si vysloužil jen šrám na rameni.

„Si rychlej,“ ocenil a odhodil bič.

Už jsme na něj byli moc blízko u sebe. Ženy se rozestoupily a namačkaly se až ke stěnám domu a dvora. Byl také rychlý, na můj

vkus až moc, navíc podle toho, jak se pohyboval, kdysi zápasil. Asi dlouho a dobře, než usoudil, že se jako pasák bude mít lépe.

„Až budeš bezvládně ležet na zemi, příšlápnu ti koule. Jen trochu, aby umírání nějakou dobu trvalo,“ slíbil mi, zatímco jsme kolem sebe obcházeli.

Věděl, jak to chodí, už to asi i udělal. Další kolo, nedíval jsem se na nikoho a na nic, abych dokázal registrovat i bledé tváře ve stínech. Některá z nich se mu klidně mohla pokusit pomoci.

Snížil kryt, aby mě vylákal. Přijal jsem jeho výzvu, pokusil se mou ruku zachytit, aby mohl pokračovat tělo na tělo. Vyšel jsem mu vstříc a čelem mu přerazil nos; kupodivu ho to neuzemnilo. Podmetl mě, ale nedokázal udržet kontakt, přistál jsem kotoulem na dlažbě, vzápětí byl u mě. Přesně tak rychlý, jak jsem čekal. Kopl jsem ho vleže pod koleno, i druhý těžký zásah za sebou ustál, sám jsem tvrdě inkasoval ploskou chodidla do ramene. I přes svaly jsem zásah cítil až v kostech.

„Jsi docela dobrý,“ ušklíbl se.

Ustupoval jsem, vyjížděl po mně stále agresivněji, dokonale střídal úderý se snahou mě zachytit.

„Vypadáš, jako by ti někdo ve tváři rozmáčkl okurku,“ nadhodil jsem po třech jeho zásazích. Všechny částečně sklouzly, ale i tak mnou otřásly. Měl pěsti jako kameny, určitě stále rohoval.

„A ty budeš mít takovou hlavu!“ vyrazil natvrdo.

Ukročil jsem v tempu jeho přísunu, dostal jsem se bok na bok. Jeho pěst mi explodovala někde pod žebry, vypustil jsem vzduch, současně jsem však uchopil jeho druhou ruku. Pokusil se ještě zabrzdit svůj pohyb, podmetl jsem ho stehnem a letěl k zemi.

Kupodivu si vaz nezlomil, na muže jeho váhy byl neskutečně ohebný. S tváří zkřivenou bolestí se vymrštil na nohy, ruce po otřesu nechal příliš dole. Ani do jednoho z úderů jsem nedal veškerou sílu, byly krátké a tvrdé, dohromady ho však poslaly zpátky do prachu.

Zůstal sedět s dlaní na solaru a lapal po dechu.

„Na tři dny to nestačí,“ oznámil jsem mu a kopl ho do hrudníku, pak podruhé.

Zkroutil se bolestí, ale ani tak jsem neměl pocit, že bych mu nějaké žebro zlomil. Ležel na boku obtočený kolem špalku se zařatou sekerou a sténal.

Přešel jsem dva kroky ke dveřím do chléva a odřízl Karu. Kdybych ji nechtyl, sesula by se na zem. Položil jsem ji ke stěně a obrátil se na její kamarádku

„Teď zbývající peníze,“ řekl jsem tiše.

„Já, já...“ vrtěla hlavou.

To bylo zlé, moc zlé.

„Hned tu budou!“ zachroptěla Kara, doplazila se k bolestí omámenému Johanovi a začala mu probírat kapsy. V měšci měl dvanáct zlatých. Ostatní ženy bez hlesu přihlížely, věděly, že tímhle nad sebou podepsala ortel smrti. Vzal jsem si peníze, otočil se čelem k ženě, která mě najala, a začal pečlivě odpočítávat.

„Těch pět stříbrných mi nepatří,“ ukázal jsem na mince, ometl špalek a položil je na něj.

„Někdy příště, Johane,“ nakopl jsem ho špičkou a vykročil ze dvora ven. Zaútočil při mém druhém kroku se sekerou napřaženou nad hlavou. Zapomněl na všechny finesy boje, chtěl mě stůj co stůj pokořit, zabít, pomstít se za to, co jsem mu udělal. Vedl jsem jeho útočící ruku po vnějším oblouku, dal do seku tolik síly, že jsem mu ani nemusel pomáhat. Vlastní setrvačností se dostal do salta, dopadl na záda, levá noha mu sebou zaškubala a z úst vytekl pramínek krve.

„Věděl jsem, že tam ta sekera je a že ji zkusíš použít,“ prozradil jsem mu a podřízl mu hrdlo.

„Tohle je gratis, dámy,“ rozloučil jsem se a šel se dospat.

Spal jsem dlouho a dobře. Následující dva dny jsem se poflakoval po Aganodu, poslouchal řeči v hospodách a rozkoukával se, odkud by po pár týdnech mohla přijít nějaká práce. Nevypadalo to až tak špatně, v Aganodu byl silný zlatnický cech, který obchodoval s okolními městy. Často najímal strážce a platil podle důvěryhodnosti. Pár měsíců práce, při které bych pendloval mezi dvěma civilizovanými místy, mi nebylo proti mysli.

Před večerem jsem se vracel ke svému hostinci a cestou zkoušel, kde vaří nejlepší pivo. U Uschlého stromu, kde čepovali jedno z nejlepších, se ke mně přitočila Kara. Musela mít zatraceně tuhý kořínek, když dokázala už po dvou dnech chodit. Bič ji poznačil i ve tváři, hyzdila ji spousta svislých, pár centimetrů dlouhých ran. Bylo jasné, že po nich zůstanou jizvy.

Vklouzla na lavici hned vedle mě a pod stolem mi vtiskla do ruky plátěný balíček. Podle tvaru v něm byly mince.

„Nic mi nedlužíš, ta tvoje kámoška...“

„Lara,“ doplnila mě.

„...Lara mi slíbila třináct zlatých, a ty jsem dostal.“

„To jsou peníze od ostatních. Bojí se tě, a proto pověřily mě, abych ti je předala. Jsem ráda, protože si už nevydělám, a dostávám od nich za zprostředkování provizi.“

„Od ostatních?“ nechápal jsem. „Ale já nejsem pasák.“

Mlčela.

Rozbalil jsem balíček. V nejrůznějších mincích v něm bylo šedesát stříbrných, šest zlatých.

„Tolik jste Johanovi odevzdávali každý den?“ chtěl jsem vědět.

„Během trhů to bývá lepší, při špatném počasí a v zimě horší,“ odpověděla vyhýbavě.

Šest zlatých každý den bylo hodně peněz, dobře zavedený řemeslník zaměstnávající tovaryše si vydělal po odečtení nákladů nanejvýš dva zlaté týdně. Šest zlatých za den, šedesát za deset dní, šest set za sto dní. Mohl jsem tu zůstat a jen hlídat řeku zlata, aby nikdy nevyschla.

„Dneska mi daly tolik co Johanovi, možná si nechaly o něco málo víc. Pak, aby si nezvykaly na příliš dobré bydlo, bych nějakou musel zmlátit – aby se pořád bály a nezačaly si vyskakovat. Je to tak?“ obrátil jsem se na ni.

„Je to přesné, zdá se, že máš zkušenosti,“ podívala se na mě.

Možná se v jejím hlase skrývalo pohrdání, možná ne. Nezáleželo na tom.

„Johan to tak dělal,“ zkonstatoval jsem.

„Ano, před dvěma lety prý jednu holku utloukl, to jsem tu ještě nebyla. Teď jsem přišla na řadu já,“ mimoděk si sáhla na jizvu pod okem.

Nelíbilo se mi to, ale šest zlatých denně je šest zlatých.

„Kde všude byl Johanův rajón?“ zeptal jsem se.

„Proč bych ti to měla říkat?“ opáčila.

„Protože ti za každý den, kdy budu potřebovat pomoc, zaplatím pět stříbrných,“ odpočítal jsem danou částku.

Shrábla peníze, schovala si je, upřela na mě bezvýrazný pohled a popsalala okolí. Šlo o dvě ulice v zábavní čtvrti sousedící s říčním přístavem a okolní uličky. Nebylo to velké místo, ale panoval tu čilý ruch.

„Zůstaneš tu?“ zeptala se opatrně.

Zavrtěl jsem hlavou a objednal si pivo.

„Neberu každou práci.“

Kupodivu okamžik vypadala, že ji má odpověď zklamala, možná i vyděsila.

„Odejdu a na mé místo přijde někdo jiný,“ dodal jsem.

„Přesně tak, ale ten si bude muset opět zjednat respekt. A potrestá nás za Johanovu smrt. To musí.“

„Pokud se rozkřikne, co přesně se přihodilo,“ řekl jsem.

„Rozkřikne se to, některá z nás to pošle ven.“

Na to jsem neměl co říct, byl to jejich život, jejich osud. Já měl svých starostí dost.

„Tři dny, zůstaň ještě tři dny. Večer projdi ulice, vyhod' chrapouny,“ přemlouvala mě.

Nechápal jsem to. Proč si myslela, že právě já jsem člověk, který jí bude pomáhat, který jí může pomoci? A proč to vůbec chtěla?

„Za tři dny možná přemluvím Laru, aby se mnou utekla. Já jsem z kola ven, tady si nevydělám,“ ukázala na svou tvář, „když ona zůstane, ostatní ji shodí, aby přežily.“

Zákony džungle jsou stejné všude. Přežít, vydrápat se po tělech ostatních blíž ke slunci, ať už je člověk kořist nebo lovec.

„Za tři dny dostaneš osmnáct zlatých, to přece není zase tak málo peněz.“

To opravdu nebylo málo peněz. Potlačil jsem chuť zeptat se, kam odsud půjde. Stejně, bez muže a peněz neměla jinou šanci než být ženou všech.

„Na sever, k pralesům. Tam je žen málo a ctí je,“ odpověděla na mou nevyřčenou otázku.

A lidé umírají v bojích s pralesními obyvateli i ve válkách malých vládců, doplnil jsem v duchu, ale nahlas neřekl nic, protože jsem s ní souhlasil. I mně to připadalo jako mnohem lepší osud než shnít v Aganodu.

„Budeme si u tebe platit ochranu, šest zlatých za noc,“ přemlouvala mě.

„Nemůžu být všude,“ upozornil jsem ji.

„To my víme, známe rizika.“

Šest zlatých je hodně peněz.

„Kde tě najdu, když budu potřebovat?“ rozhodl jsem se.

Popsala mi dům nedaleko místa, kde ji Johan chtěl ubičovat k smrti. S tím jsme se rozloučili.

Než jsem se vrátil do hostince, prošel jsem párkrát ulice, abych učinil zadost své nové práci pasáka. Poznal jsem pár obličejů z večera a nezdálo se, že by něco rušilo věčný koloběh uspokojování chtíče za zlato. Pouze jeden opilec, ale s tím byla snadná práce.

Těsně před mým hostincem, kam jsem si chtěl zajít na večeři, jsem získal pocit, že mě někdo sleduje. Netušil jsem kdo, na ulici bylo příliš mnoho lidí, ale – raději jsem přestal večeři odkládat. Později jsem mohl odejít zadním vchodem.

Po jídle jsem zašel do pokoje pro kabát. Věděl jsem, že v noci bude zima. Sáhl jsem po závoře, látka zašustila, poklesl jsem v kolenou, škrťící smyčka se mi zaryla do čela místo do hrdla, levou rukou jsem sáhl za sebe, nahmátl látku, zatáhl, přes ramena mi přelétl stín, současně se dveře do pokoje otevřely, skočil jsem dopředu, nárazem ramen pod kolena ho povalil, uzemnil ranou do rozkroku a kopl škrťiče, který se právě snažil vstát. Pak se mi oči zalily krví z rány na čele.

Nešetrně jsem je oba vtáhl do pokoje, napůl oslepený jsem je svázal a teprve potom jsem si vytřel oči a rozsvítil lampu. Garota,

kteřou se mi hubený pokřivený chlap pokusil přehodit kolem hrdla, měla strunu ze zvláštní, na dotyk drsné látky, která se do tkáně zařezávala jako malé čepelky. Kdybych se nestačil skrčit až k zemi a bránil se jen rukou před hrdlem, brzy by se prořezala až na kost.

„Z čeho to je?“ chtěl jsem vědět.

„Z domorodým způsobem vydělané rejnočí kůže,“ odpověděl hubeňour.

Jeho parťák byl menší ramenatý pořízek, jako zbraň nosil obušek plněný pískem. Asi se specializoval na bezproblémovou likvidaci nepohodlných. Pokud nejsou vojáci obzvláště pečliví, ránu do zátylku snadno přehlédnou. Zvláště když oběť jen omráčila a dotyčný pak zemřel udušením.

Stejně se mi zdálo, že na mě ti dva vystartovali docela odvážně, zvláště po tom, co jsem zabil Johana. Musel být známý a musel mít pověst drsnáka.

Zeptal jsem se jich na to.

„Říká se, že jsi ho dostal se dvěma profesionály. A předtím jste ho ještě přiotrávili,“ prozradil mi pořízek.

„Už mlč,“ varoval ho hubeňour. „Nic se od nás nedozvíš,“ podíval se na mě a plivl na mě.

Utřel jsem si slinu, potěžkal v ruce garotu a položil ji na postel. Potom jsem jim pomocí kusů dřeva odseknutých od noh stolu a kožených popruhů zacpal ústa.

„Když nic neřeknete, nic neřeknete,“ řekl jsem jim na odchodu. „Nejsem místní, jdu se zeptat svých lidí, kde se dají snadno pohřbit dvě těla.“

Trochu s nimi šklublo, ale ne moc.

Kara tak důležitou věc bohužel nevěděla, zato mi prozradila, že ti dva pravděpodobně patří ke gangu ovládajícímu ulice sousedící s Johanovými, teď už vlastně mými. Čelo mi celou dobu krvácelo, struna musela být napuštěná nějakým svinstvem, nebo to byla přímo vlastnost rejnočí kůže.

Před půlnocí jsem se ještě, aby se neřeklo, prošel po ulicích a teprve potom se vrátil do pokoje. Nejprve jsem ústa rozvázal vazounovi.

„Nezabíjej mě! Prosím, všechno ti řeknu!“

Posadil jsem se a čekal. Opravdu patřili ke gangu, o kterém mluvila Kara, říkali si Povertovci. Navíc mi prozradil, že v centru města, v lukrativnějších čtvrtích, probíhá boj o teritoria a i na ně se tlačí nějaká další skupina, prý hodně silná. Oni po smrti Johana viděli příležitost, jak se přesunout jinam a uniknout. Hubeňour po celou dobu jeho zповědi ležel nehybně a probodával mě studeným pohledem. On byl nebezpečnější z téhle dvojice.

„Řekl jsi mi, cos věděl, nezabiju tě,“ ujistil jsem vazouna, rozvázal mu nohy a začal pracovat na rukou. Ve chvíli, kdy povolil poslední provaz, jsem mu pravačku vytočil malíkovou hranou nahoru a s krátkým potáhnutím mu ji o koleno zlomil v lokti. Svezl se na zem, třesoucí se bolestí, s výrazem šoku v očích.

„Nezabil jsem tě, protože nevím, kam ukrýt tělo,“ oznámil jsem mu. „A nemohu riskovat, že se mi zase postavíš.“

Škubnutím jsem ho zvedl na nohy, vytáhl na chodbu a do zdravé ruky jsem mu vtiskl obušek.

„Nevím, co na to řeknou ostatní, až jim tvůj kámoš povypráví, jak moc a ochotně jsi zpíval,“ nadhodil jsem a vyvedl ho po schodech dolů ven.

„Ještě jednou tě uvidím a utrhnu ti obě ruce,“ slíbil jsem mu místo pozdravu na rozloučenou.

Než jsem se vrátil do pokoje, ležel hubeňour o kus jinde a pouta na nohou měl skoro rozedřená. Pracoval usilovně, ale ne dost. Na bolest při lámání ruky se připravil, neutekl mu ani sten. Byl tvrdý jako houžev, překvapilo ho, když jsem pokračoval s kotníkem.

„Jsi nebezpečnější,“ vysvětlil jsem mu a také ho vyvedl ven.

Kulhal se zařatými zuby, probodával mě nenávistnými pohledy, ale po celou dobu mlčel.

Nespal jsem v posteli, ale vedle na podlaze se zbraněmi po ruce. Aniž jsem si uvědomil jak, ocitl jsem se uprostřed válečné zóny.

Hned ráno mě vyhledala Kara. Okamžitě si všimla drátěné košile pod kabátem, ale nijak to nekomentovala. Zřejmě už také věděla, že

městská stráž našla nedaleko těla dvou mužů, kteří se zabili ve vzájemném souboji, a o kus dál došlo k velké šarvátce, po níž zůstalo na zemi několik mrtvých. Mohlo to souviset s Povertovci, a nemuselo.

„Ještě dva dny, pak odcházím,“ připomněl jsem jí, když mi předávala šest zlatých.

Docela perně vydělané peníze, netušil jsem, že být pasák dá takovou práci.

„To bude stačit, zítra prodáme s Larou veškeré vybavení a odcházíme na sever.“

Mohla mi lhát, ale mohla mluvit pravdu.

Přes poledne jsem spal, před večerem procházel čtvrt a poslouchal, co se kde šustne. Opět se mluvilo o šarvátkách, o mrtvých a žhářství. Od soumraku mě opět někdo sledoval. Když se mě pak v uličce pokusili zaskočit tři lidé, ani mě to nepřekvapilo. Spíš je. Toho prvního jsem dostal garotou, druhého nožem a třetí si zlámal nohy při pokusu utéci přes střechy.

„Jsi stejný, jako byl Johan, doufali jsme, že to bude snadný,“ drkotal strachy a bolestí, když jsem se k němu blížil.

„Johan je mrtvý,“ upozornil jsem ho.

Podíval jsem se, jak na tom je, a nechal ho, ať si poradí, jak umí. Odhadoval jsem, že brzy vykrvácí, ale třeba se ještě dokáže doplazit na území vlastního gangu.

Po noci v pohybu jsem na ráno čekal jako na smilování. Měl jsem hlad a potřeboval jsem se vyspat. V hostinci jsem se nejprve naložil do lázně, pak si na chvíli lehnul a teprve potom přišla na řadu snídaně. Bohatá snídaně, jak má být. Kara, kromě toho, že mi přinesla peníze, mi dělala společnost a zásobovala mě novinkami. Jak se zdálo, bojovalo se v noci všude, v mém rajónu spíš méně než jinde. Odhadoval jsem, že Johan dokázal svůj malý zlatý důl obhájit i před většími gangy. Pár hospod a heren vklíněných mezi čtvrt tkalců a lukrativní říční přístav jim nestálo za nepřijemnosti s vel-

kým drsňákem. Tenhle malý dvorek pro ně prostě nebyl dostatečně výnosný.

Ještě jsem nestačil sníst ani polovinu ze všech chodů a do sálu vešli tři muži. Nepatřili sem. Příliš kvalitní oblečení, příliš hladce oholení, příliš sebevědomí. A všichni ozbrojení. Nosatec, kterému na hruškovité ozdobě párkrát zapracovala čísi pěst, měl zakřivenou šavli a dvojici navlas stejných nožů s rukojetí z ořechového dřeva, menší chlapík asketického vzhledu byl bez viditelného ostří, tuctový chlap po jeho pravici se pyšnil mečem, který byl na první pohled drahocenným kouskem.

Věděl jsem, že přicházejí za mnou, měli to napsáno v očích. Než došli ke mně, seděla Kara u jiného stolu.

„Můžeme si přisednout?“ zeptal se ten beze zbraní a nečekal na odpověď.

Pomaloučku jsem okrajoval uzené a strkal si nožem kousky masa přímo do úst.

Na rozdíl od nich jsem měl zbraň v ruce.

„Vy jste nedávno po někom převzal jistý druh podnikání,“ začal asketa.

Jistý druh podnikání; znělo to jinak, než když se řekne, že se ze mě stal pasák.

Skoro hezky.

„Rozšiřujeme obchodní aktivity a chceme po vás toto území převzít. Nabízíme vám odstupné padesát zlatých, nebo možnost pracovat pro nás a odvádět patřičná procenta.“

Sklouzl jsem pohledem na Karu, seděla v rohu, nikdo si jí nevšímal a slyšela každé slovo.

„Od zítřka, od zítřejšího poledne, může být tohle území vaše,“ odpověděl jsem klidně.

Nejsem dobrodinec, nestarám se o jiné, jen se snažím vydělat peníze, které potřebuji. Do zítřka jsem se zavázal. Má slova je očiividně překvapila, zřejmě po tom všem, co se v posledních dnech stalo, čekali odpor.

„Pak jsme dohodnutí,“ ukončil krátkou diskuzi asketa, nosáč po

mně hodil opovržlivým úšklebkem, pan nenápadný se pouze postavil. Jemu jsem nestál ani za úšklebek.

Asketa mi podal váček s pěti mincemi, podle váhy desetizlaťáky.

„Od zítřka,“ rozloučil se se mnou nosáč a prsty zabubnoval na jílec šavle.

Pak se ztratili ve dveřích a umrtvený hospodský ruch ožil. Nepatřili sem a místním naháněli strach.

Odpočítal jsem dvě desítky, přidal k nim pět zlaťáků a tak, aby to nikdo neviděl, jsem peníze předal Kaře.

„Proč?“ nechápala.

„Protože peníze, které padají z nebe bez tvého přičinění, přinášejí smůlu. Člověk se o ně musí podělit.“

Smůla přišla krátce po poledni. Někdo vykřikl a kolem jedné z uliček se seběhli zvědavci. Bylo to v mém rajónu a docela blízko, šel jsem se teda taky podívat.

Překryto kusem odpudivě vyhlížející látky tam leželo pět těl, všechno moje holky. Jedna jako druhá rozpáraná podobným způsobem, jakým se vyvrhuje zvěř. Řez byl tak čistý, že to určitě trvalo jen okamžik. Možná to byl lovec a měl s něčím takovým velké zkušenosti. Možná. Vzkaz pro mě měla mrtvá Lara zabodnutý do prsou – nuž s dokonale vypracovanou střenkou z ořešáku, která přímo lákala k uchopení.

Kara se opírala o stěnu, v očích slzy a rukama se objímala.

Podle toho, jak bylo tělo ztuhlé, ji zabili ještě dřív, než se mnou mluvili. Chytrý postup obchodníka, který chce zdůraznit výhodnost nabídky. Na zemi ležel manžetový knoflík. Drobný, pečlivě vypracovaný, ze stříbra. Zvedl jsem ho, strčil do kapsy a rozrazil si cestu lidmi pryč.

Netýkalo se mě to, za dva dny budu daleko odtud, nebo přinejmenším na druhém konci města. Mrtvá šlapka nebyl můj problém. Ani pět mrtvých šlapek nebyl můj problém. Nebyl by to můj problém nebýt jedné věci.

Aganod patřil na východě k největším městům, ale luxusních salónů, kde používají stříbrné manžetové knoflíčky, nebylo zase tolik.

„Ano, ty jsou vyrobené na objednávku!“ vykřikla afektovaně majitelka, matróna, které do těžké zápasnické váhy chyběl jen krůček. Patří panu Hturimu, bude velmi rád, když ho dostane zpět! Už se tu dnes stavoval a byl nespokojen, že žádné takové knoflíky nemáme na skladě.“

Sebral jsem jí knoflík z prstů.

„Vrátím mu ho sám. Když o něj stojí, kouká z toho odměna, možná stříbrňák, ba i dva,“ usmál jsem se.

Majitelka se usmívat přestala, zřejmě jsem nebyl dostatečně movitý, když jsem kvůli stříbrňáku byl ochoten vážit takovou cestu. Přesto mi poradila.

A poradili mi i další a krátce po setmění jsem stál před vchodem do nejlepšího restaurantu ve městě, kde měl pan Hturi pro obchodní přátele zamluvený salón.

„Pane, vás dovnitř nemůžeme pustit,“ oznámil mi portýr přede dveřmi.

„A co když vás donutím sníst vlastní koule?“ zeptal jsem se ho, položil mu ruku na rameno a stiskl.

„Tak v tom případě,“ zajíkal se, „v tom případě vás samozřejmě pustím. Bylo by, bylo by vlastně nezdvořilé vás nepustit, že ano,“ koktal s tváří zkřívenou bolestí.

Možná měl pravdu, nikdy jsem ve znalostech etikety a společenského bontonu nevynikal. Zazvonil na vnitřního portýra smluvený signál a dveře se otevřely.

„Myslím, že nejlepší bude, když zůstanete, kde jste,“ doporučil jsem mu.

Uvnitř mi personál věnoval několik užaslých pohledů, ale jednou jsem byl uvnitř – to znamenalo, že jsem prověřený.

„Mám zprávu pro pana Hturiho,“ naklonil jsem se k prvnímu číšníkovi, který se namanul.

„Velký salónek v prvním patře.“

Až ke dveřím do salónku jsem se dostal bez problémů. Před nimi stál bambulatej nos.

„Přišels žádat o práci?“ zašklebil se. „Jdeš nevhod, uvnitř se oslavuje zakončení úspěšného obchodu. Máš pro mě ten nůž?“ vysmíval se mi.

„Mám,“ přikývl jsem a vrátil mu ho. Ten úsměv už mu zůstal.

Otevřel jsem dveře. Salónek nebyl velký, právě tak akorát pro deset, patnáct lidí. Slavnostní tabuli vévodil rozesmátý Grumuk, po levici měl Hturiho, po pravici svého pobočníka, kterého jsem už viděl, a osobního strážce s čelenkou. Zbytek míst zaujímali lidé Hturiho typu, všichni dokonale oblečení, jako by se účastnili korunovace. A všichni ozbrojení. Možná jsem měl raději vymyslet diplomatictější a vychytralejší plán. Nejsem moc na vychytralé plány.

Bodyguard si mě všiml jako první, pošeptal něco Grumukovi, ten se na mě zamyšleně podíval, hovor se zklidnil.

„Přišel jste také oslavit náš obchodní úspěch?“ pronesl Grumuk hlasitě a pozvedl číši. „Podařilo se nám vyřešit všechny spory a otevřít cestu nerušenému podnikání!“

Hturimu se asi nelíbil můj výraz ve tváři, pošeptal něco muži vedle sebe a ten vyrazil ke dveřím v čele sálu.

„A jaké podnikání máte na mysli?“ zeptal jsem se.

„Jakékoliv, peníze nesmrdí,“ usmál se Grumuk.

To měl určitě pravdu, zvláště když se zlato od krve a sraček umyje.

Ve chvíli, kdy jsem tasil, začali hosté vstávat, vzduch se zaleskl ocelí. Možná dokázali zabíjet štětky, škrtit zezadu, ukopat v průjezdu nepohodlného chlapa. Ale měli vypito a nebyli zvyklí čelit někomu, jako jsem já; navíc mě předcházela pověst a strach zpomaluje.

Prvnímu jsem jeho kryt prostě smetl a usekl mu kus tváře, dalšího odsmykem odzbrojil a probodl, třetímu jsem prošel pod čepelí a hruškou jílce mu roztránil čelist. Pak jsem ztratil přehled.

Tlačil jsem se kupředu, salónek byl právě tak široký, aby se báli proklouznout kolem stěn, sunul je před sebou, mačkal se na ně, osekával jim nohy, ruce, hlavy. Už jsem krvácel z neschetných šrá-

mů, ale drátěná košile s nárameníky mě uchránila od nejhoršího, jejich lehké čepele si s ní neporadily. V některé ze skrumáží jsem ztratil dlouhý meč, ale katzbalger a to, co jsem našel cestou, stačily i tak. Stěny zrudly krví, lidé křičeli a já šel stále kupředu. Pak jsem probodl hezouna s dlouhými vlnitými vlasy, někdo do něj strčil a v pádu mi vyrval zbraň z ruky.

Okamžik ticha, váhání, dva mi vyšli vstříc současně. Zvedl jsem nejbližší mrtvolu, uchopil ji za nohy a jako kyjem smetl bližšího. Pomalejší zaváhal, v krvi mu uklouzly nohy, než dopadl na zem, udeřil jsem podruhé a pak ho pohřbil pod tělem. Grumuk s poboč-níkem se krčili úplně vzadu, přede mnou už jen elegán s čelenkou.

„Věděl jsem, že my dva se potkáme,“ řekl a zkřivil koutky úst do úsměvu. „Uvidíme, kdo je lepší.“

Kašlal jsem na jeho uvidíme. *Jako* jsem se sehnul pro meč, v tu chvíli zaútočil sekem shora dolů. Podklouzl jsem pod rukou, ocel mě přesto škrábla po rameni, stejně jsem se na něho dokázal nabalit, ozbrojenou paží navedl kolem trupu, aby mi nemohla ublížit, a pak jím ramenním přehozem mrštil o zem. Přitom jsem sám skončil v pokleku a v dalším okamžiku mu vyrval ohryzek.

Grumuk se zády opíral o stěnu a před sebe strkal svého poboč-níka. To on všemu velel. Sáhl jsem si pro něj, dotáhl ho k oknu, pravač-kou chytil za kotník a vystrčil ho z okna ven.

„Proč jste je nechali zabít?“ zeptal jsem se.

„Poradili mi to, dobrá investice do budoucna,“ blekotal Grumuk. „V takové branži musí mít člověk ostré lokty! Štětky se nikdy nesmí postavit proti pasákovi, ať je to kdokoliv, je to nebezpečné pro obchod!“

„A co ty ostatní? Proč jste nezabili je?“ chtěl jsem vědět.

Třepal se ve výšce a mě začínala bolet ruka.

„Měly přijít na řadu později,“ skoro křičel. „Těch prvních pět byla i výstraha pro vás, abyste poslouchal.“

Venku se sbíhali lidi a pozorovali neobvyklou podívanou.

„A co bude s nimi teď?“

„Nic, samozřejmě nic!“ dušoval se.

Nebylo to vysoko, ale pád rovnou na hlavu nemohl přežít.

„Vyklouzl mi,“ oznámil jsem pobočníkovi a rozběhl se ke dveřím. Přišel čas zmizet.

Aganod jsem opustil ještě téhož dne a utábořil se na opuštěné ovčácké stezce vedoucí po vrcholech pahorkatiny na sever. Dodnes sloužila pašerákům a městská garda se na nic moc neodvažovala.

Ta šarvátka mi vzala víc sil, než jsem si zpočátku myslel, proto jsem zůstal i druhý den. Pozdě odpoledne se na horizontu objevily dva povozy a jeden kůň zapřažený do lehkého dvoukoláku. Se soumrakem dorazily až ke mně. Lidé byli na pohled chudí a nemluvní, naplnění starostmi z budoucnosti. Utábořili se o kus dál a nechali mě na pokoji. Pak se u mého ohně objevila Kara, to jí zřejmě patřil dvoukolák.

„Na sever?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ odpověděla. „Proč? Proč to všechno? Proč to zabíjení nakonec?“ položila mi otázku i ona.

Co jsem jí na to měl říct? Že chlapovi, jako jsem já, který se nechává najímat, dělá špinavou práci pro druhé, zabíjí, krade, že takovému chlapovi toho moc nezbyvá? Mně zbývalo jen jedno, mé slovo. Dělán, za co mi platí, a ony mi platily za ochranu. Nemohl jsem to tak nechat být, nemohl jsem dovolit, aby je zabili všechny. Vlastně mohl, ale měli s tím jeden den počkat.

Měl jsem jí to všechno vysvětlovat?

„Tak,“ odpověděl jsem a otočil se na druhý bok, abych si prohrál i druhé zraněné rameno.

Odešla do tmy k ohni, do řeky svého osudu, a já už ji nikdy nespátřil.

¶ V temnotě

Bylo to hornické městečko, možná spíš zapadlá osada, ale pivo tu měli dobré. Dost dobré, čepované z velkého sudu s mosazným kohoutem, džbány tak velké, že i přes velkou čepici pěny hostinský nenaléval pod míru. Aniž bych mrkl okem, přistál přede mnou další. Položil jsem na stůl měďák a chlupatá ruka ho shrábla s obratností eskamotéra. Skoro jsem měl pocit, že tam nikdy ani žádný neležel.

Měďáky, stříbrňáky, zlaťáky, právě peníze byly mým hlavním problémem. Do data splátky zbývaly necelé dva týdny a mně v kapse chybělo rovných dvaatřicet zlatých. Nepočítal jsem v to drobné na pití a podobné věci. Jinde, třeba v Saxpolis nebo v kterémkoliv dalším bohatém městě, bych neměl problém vydělat takové peníze za víkend. Stačilo by zmlátit jednoho dva chlápky, někomu zlomit ruku nebo nohu a byl bych na svém. Jenomže tady jsem byl v... chvíli mi trvalo, než jsem si vybavil, jak se tohle zapadlé městečko vlastně jmenuje. Díra. Prostě v díře. Díře. Dost příhodný název vzhledem k tomu, že kromě pár domů uplácaných z hlíny a primitivního přístaviště tady byly opravdu jen díry k těžbě uhlí. Klidně tady tomu mohli říkat Prdel. Pak by otázka, kde vlastně jsem, získala na pravdivosti.

Rachot od okolních stolů byl najednou tak silný, že přehlušil i mé těžkopádné myšlenky. Horníci se bavili víc než dobře. Odlepil jsem oči od džbánu. Vypadalo to, že někdo nečekaně vyhrál souboj na páku proti obecně známému favoritovi. Hostinský okamžitě zrychlil tempo a k pivům přidával malá děťátka panáků kořalky. Vypadalo to na dlouhý a dost divoký večer. Jenomže horníci tady vydělávali dvanáct měděných za jednu hodně dlouhou a nebez-

pečnou šichtu v podzemí. Na to, že bych z nich v jednom nebo dvou dnech vymačkal dvaatřicet zlaťáků, to nevypadalo. Svobodný pán Holmegor, pro kterého jsem až dosud pracoval, mi sice vyplatil dohodnutou odměnu, ale teď se mi čertvíproč vyhýbal a nechtěl mi dát další slíbenou zakázku. Právě kvůli ní jsem dorazil až sem, na místo vzdálené tři dny ostré chůze od světa, kde se točily skutečné peníze. Nechápal jsem, co se děje. Zaplatil mi rovné tři stovky a v průběhu dvou týdnů musel na těch zmrzačených chlapech neschopných pašovat pro konkurenci vydělat dobře trojnásobek. A teď mě odmítl přijmout, přesněji, jeho zavedení prostředníci se nedostavili na smluvené místo setkání. Jenomže já to zlato potřeboval. Potřeboval jsem zaplatit dluhy, protože pokud to neudělám, všechny mé předchozí splátky přijdou vniveč. A to žádný soudný chlap nedovolí. Zvlášť když už zaplatil tolik co já, zvlášť když zaplatil víc, než si mohl dovolit. Taky jsem neměl rád, když si ze mě někdo dělal srandu, ať to byl Holmegor pyšníci se ušlápnutým titulem svobodného pána, nebo kdokoliv jiný.

Možná by bylo nejjednodušší chytit Holmegora za krk a pořádně zmáčknot. Třeba by z něj něco vypadlo. Kromě plic. Začal jsem přemýšlet o jeho sídle nahoře na nejvyšším kopci v okolí. Chránila ho malá armáda, protože horníci byli drsná cháska, a když se namíchli, nedalo se spoléhat na jejich smysl pro humor. Ale člověk jako já, kterému nedělalo problém rozdat pár ran pěstí tak, aby polámal kosti, by se dovnitř dostat měl. A musel bych mít zatracenou smůlu, abych v tak bohatém sídle nenarazil na pár desítek zlatých. Můj plán měl značné mezery, tedy pokud jsem své úvahy mohl nazvat plánem.

„Hej, sedíš v koutku jako panna nepolíbená, pod' se taky zapojit.“

Muž stojící u mého zapadlého stolu v koutu místnosti byl dobře o hlavu vyšší než já, k tomu vlastnil dlouhé silné paže chlapů, co dokážou lámat měkký kámen holýma rukama, a tváře zčervenale pitím.

„Bolí mě lokty, spadl jsem z koně a nemůžu se přetlačovat,“ zkusil jsem to.

„Kecy, vsadím si proti tobě pět měďáků, že mě neporazíš.“

Hlahol se o poznání ztišil. Hru na přetlačovanou jsem znal víc než dobře, a kromě ní spoustu dalších. Byl jsem hodně silný, ale možná, nějakou shodou okolností, byl mezi těmihle velkými brunátnými chlapy někdo ještě silnější než já. To se klidně mohlo stát. Ve skutečném boji to ale nehrálo roli, protože na rozdíl od těch, kteří byli silní díky vrozeným dispozicím a namáhavé nebezpečné práci, již vykonávali, já byl silný, rychlý a zkoordinovaný, abych svou práci vůbec vykonávat dokázal. A mou prací bylo zabíjení. O vrozených dispozicích bylo zbytečné uvažovat.

Začal jsem si svlékat plášť sestehovaný ze tří jeho předchůdců. Až nebudu mít takovou nouzi o peníze, pořídím si pořádný kožák. Takový, abych v něm vypadal jako neohrabaný tlustoch, a přitom šel jediným pohybem shodit z ramen. Dá se to, když jsou do nárameníků a současně lemů všité těžké kovové pásky. Viděl jsem to u jednoho chlápka.

Takhle jsem se ze svého oděvu prostě pracně vysoukal. Přece jen, předchůdci pláště sloužili mužům o poznání lehčím, než jsem byl já. Můj vyzývatel mě přitom nedůvěřivě pozoroval.

„Kurva, ty máš pracky.“

„To si piš, že jo. Vzdáš to?“

Místo odpovědi sverpě zakroutil hlavou.

Opravdu to nevzdal, ale nebylo mu to nic platné. Přetlačil jsem ho a po něm spoustu dalších, jednoho po druhém. Když jsme skončili, měl jsem bicepsy a ramena tvrdé jako kámen, žíly naběhlé krví, až připomínaly kořeny stromů, a v žaludku mě hřála dlouhá řada panáků, které jsem neplatil. Poté co jsem porazil největšího a nejsilnějšího z horníků, jsem byl o jeden zlaťák, tři stříbrné a nějakou měď bohatší. Pro někoho slušné peníze, můj problém ale neřešily. Hodil jsem je na pult.

„Pití pro všechny a neošid' nás, nebo ti zlomím ruku!“

Hostinský se jen ušklíbl a jeho odpověď zanikla ve vlně smíchu. Věděl jsem, že nás neošidí, to by mu neprošlo.

Za zlatku bylo při místních cenách už docela slušné množství pití. Záplava púllitrů, kterou hostinský s pomocníky začal nosit a rozmisťovat na stoly, nás na nějakou dobu spolehlivě umlčela.

„Co seš zač?“ zeptal se mě Hanuri, dvoumetrový obr s tak dokonalými proporcemi, že jsem nechápal, proč skončil právě tady. Mohl se stát atletem, vydržovaným gigolem bohatých šlechtičen nebo jinak úspěšným hochštaplerem. A on ke své smůle skončil jako předák šichty, která se právě bavila v hospodě.

„Zlej chlap, Holmegor mi zaplatil za špinavou fušku a slíbil další. Tu jsem nedostal a teď jsem zkejsnul tady,“ odpověděl jsem podle pravdy.

Jsem příliš hloupý na to, abych si vymýšlel lži. Nebo pohodlný. Proto raději mluvím pravdu a zjistil jsem, že to spoustu lidí mate.

„Nepřipadáš mi zlej,“ ušklíbl se Hanuri.

Podíval jsem se na něj, pak na své ruce a opět na něj. Byl o nějaký ten pátek starší, nebo se na něm jen podepsala drsná práce na šachtě. Silný taky, ale na rukou jsem měl víc krve, než on v životě kdy viděl. Tak to chodí.

„Jak myslíš,“ nevymlouval jsem mu to.

Zaskřípěly dveře, byl to ten charakteristický zvuk dřevěných čepů z měkkého dřeva, které skřípou a skřípou, ať je člověk maže sebevíc. Majitel hospody šetřil za každou cenu a nebyl jsem si jistý, zda se mu to vyplatilo. Takové dveře dlouho nevydrží, zvláště v putyce.

Vstoupili vojáci. Neměli uniformy, dlouhé zbraně ani zbroje, ale poznal jsem to, protože nevstoupili jako jednotlivci, ale jako skupina – oddíl kradoucí se na nepřátelské území.

„To nejsou vaši kámoši,“ poznamenal jsem.

Zábava byla už dost uvolněná, ale krátké ztišení mi dalo za pravdu.

„Nejsou,“ připustil Hanuri. „Hlídadají nás.“

Dál jsem se nevyptával a místo toho se napil piva. Buď bude mít Hanuri chuť si povykládat, nebo ne. Všiml jsem si, že i ostatní horníci po příchozích vrhají nevráživé pohledy.

„Skoro jako by jim chlapi něco záviděli,“ zkusil jsem to.

Hanuri sáhl po džbánu, v jeho obrovské tlapě se schoval skoro celý. „Jo, peníze,“ ucedil. „Jsou najímáni na kontrakt právě tak jako my. Jen dostávají dobře pětkrát větší peníze.“

„Hm, hm,“ odtušil jsem.

„Pěšáci, co Holmegor platí šaržím, netuším,“ upřesnil.

Pokud jsem dokázal vytáhnout z horníků půl druhé zlatky, mohl bych z vojáků vytáhnout pětkrát, desetkrát víc. A to už se počítalo. Poslední den splatnosti krvavých dluhů byl nepříjemně blízko.

„A proč sem chodí, když se nemáte tak rádi?“ změnil jsem téma.

Hanuri vypadal uvolněně, pivo pil nijak závratnou, zato stálou rychlostí a očima klouzal sem a tam. Čekal problémy, ale nemínil se do nich zaplést. Problémy, které znal.

„V Díře jsou jen dvě hospody, fajnovější pro vojáky, lacinější pro nás. Ale mají tu lepší pivo.“

To mě zaujalo.

„Jak může být pivo lepší a lacinější?“

„Vyčistil jsem studnu, ze které hospodský vaří pivo, vysvětlil, „taky jsem ve sladovně udělal do stropu a zdi díry tak, aby tam byl správný průvan.“

„Vyznáš se v tom,“ ocenil jsem.

„On ne,“ ukázal palcem k hospodskému, „a nikdo jiný také ne. A proto sem teď začínají chodit i oni.“

Taky to znamenalo, že Hanuri tady maká nějaký ten pátek. Zvláštní. Vypadal na chlápka, který dokáže vydělat peníze snadněji než prací na šachtě.

Přestože mezi vojáky a horníky panovala řevnivost, pár známých se mezi nimi našlo. Po chvíli tlumených hovorů jeden rádooby hromotluk zamířil doprovázený dvěma svými kumpány mým směrem. Možná opravdu dnes večer nějaké peníze vydělám.

„Prej si silnej chlapík,“ oslovil mě

Pokrčil jsem rameny.

„Proč se nezeptá tebe?“ otočil jsem se na Hanuriho. Odhadoval jsem, že by mu nedělalo problém držet v předpažené ruce pytel s obilím nebo chlapa za krk.

A že je měl dlouhé. Ty ruce, myslím.

„Nebiju se,“ odpověděl stručně.

„A o tom jsi je přesvědčil jak?“

Rádoby hromotluk vypadal stále vztekleji, protože jsem ho nepřestával ignorovat.

„Dvěma chlapům, co si nedali říct, jsem zpřerážel hnáty.“

Na člověka, co se ze zásady nebil, to byl fakt pádný argument.

„Tak co, bojíš se?“ zaburácel voják.

„Ne,“ odpověděl jsem klidně. „A taky nemám nic proti pořádnému zápasu. Ale ne zadarmo.“

„O dvě zlatky, že ti z toho tvýho prasečího rypáku udělám krvavou sračku,“ vyzval mě.

Sáhl jsem si na nos. Pěkný nebyl, to ne, ale rypák? A krvavou sračku? Věřil si, hoch.

„Dobře,“ nepřel jsem se. „A když bude krvavá sračka z tvýho rypáku, je tvé zlato mé. A když budeš chtít, můžeš mi dát i víc.“

„Ujednáno,“ uchechtl se.

Hanuri mě pozoroval zvědavě, ostatní horníci spíš útrpně. Voják měl asi dobrou pověst. Nebo špatnou, záleželo na tom, jak se to vezme. Nedočkavci začali odsunovat stoly stranou, abychom měli na rvačku dost místa. Možná jsem ho podcenil, napadlo mě. Klouby na rukou měl potlučené, prsty levačky podvědomě prováděl sérii pohybů uzamykající pěst v kostěnou palici. To bylo velmi staré a málo známé umění a já ho neovládal. Člověk, od kterého jsem se ho kdysi chtěl naučit, mi řekl, že na to nemám dost trpělivosti, že jsem prostě dostatečně silný na to, abych zabíjel lidi jednoduššími způsoby. Neměl jsem náladu na to, aby mě kvůli ubohým dvěma zlatákům půl hodiny otloukal nějaký specialista na souboje holýma rukama.

„Jaký jsou pravidla?“ zabručel jsem, zatímco jsem se pomalu zvedal ze židle.

„Žádný,“ zachechtal se, s ním i jeho kumpáni.

Ti se smáli o poznání déle, protože ji dostal zprava, krátkými, úsečnými háky s minimálním nakročením. Skoro to ustál, ale po

pěsti ho zasáhl ještě loket. Ten ho změnil v hadrovou loutku a srazil na podlahu.

Hlahol utichl, jako když řvoucímu chlapovi vyškubnou hlasivky.

Sklonil jsem se k němu, chytil ho za vlasy a pozvedl, až se podlahy dotýkal jen koleny.

„Tak co, dáš mi to zlato?“

Na začátku byl opravdu v limbu, ale takové pověšení za vlasy má povzbuzující účinky.

„Jo,“ zaševelil.

Pustil jsem ho a čekal, až vydlobune z kapsy mince.

„Vrátím ti to,“ vzmohl se na výhrůžku, když se pomalu potácel pryč ode mě.

„Kdykoliv,“ nehádal jsem se.

Někdy jsem slušnost sama.

Bylo mi jasné, že podruhé ho už tak snadno nepřekvapím, ale podruhé jsem s ním nehodlal bojovat holýma rukama. Železo, zvláště naostřené železo, práci usnadní.

Posadil jsem se zpět na místo, zlaťáky položil před sebe a soustředil se na jejich mámivý lesk. Ještě třicet dalších. Ani o jeden více, ani o jeden méně. Přesně tolik jsem potřeboval, aby obvinění z čarodějnictví, podepsané a stvrzené inkvizitorem konventu, zůstalo další půlrok ležet v tiché tmě sejfu. Bohužel jsem nevěděl kterého a kým střeženého sejfu. Jinak bych ho dávno ukradl, nebo alespoň zabil všechny ty, kdo věděli, jak se do něj dostat.

„Překvapil jsi ho,“ ozvalo se to, co jsem očekával. V co jsem doufal.

Další voják se svými druhy za zády stál přede mnou. Boxer, odhadl jsem ho podle postoje a svěšených ramenou. Odlepil jsem pohled od mincí, a když mě přestala šálit jejich uhrančivá barva, spatřil jsem těžký obličej s rozpláclým nosem, malýma očima utopenýma v údolích pod širokými kostěnými oblouky a rozbité rty s poměrně zachovalými zuby. Zjevně vybojoval hodně zápasů, většinu z nich vyhrál a ze všech vyšel bez fatálního zranění. Musel to být dobrý boxer. Vypadalo to, že je tady až moc příliš zdatných zápasníků. A odměny až příliš ubohé. Mizerná kombinace.

„Na prvního mi stačily dvě rány, a to byl váš nejlepší, myslíš, že se ti povede lépe?“ popíchl jsem ho, abych si ho pojistil.

„Překvapil jsi ho, Gavril navíc neustojí ani ťuknutí kaštanem do hlavy. Vyzývám tě.“

„Nebojuju zadarmo. O čtyři zlatky,“ oznámil jsem.

Pokřčil rameny, poodstoupil o krok a postavil se do střehu. Boxovat holýma rukama kvůli pár zlatým? Jak hluboko jsem klesl – ale ty peníze jsem prostě potřeboval.

„Jaký jsou pravidla?“ zabručel jsem, zatímco jsem se pomalu zvedal ze židle.

Uhnout jsem nedokázal, jen jsem úspornými kryty změnil směr jeho zběsilých úderů tak, aby mi spálily kůži na hlavě a na spáncích a neposlaly mě do mdlob. Hodlal využít výhody postoje do maxima. Nezbylo mi než spadnout ze židle a kopnout mu ji pod nohy. S tím nepočítal, zapotácel se, pomohl jsem mu podmetem a už ležel na mně. Silný byl, to jo, ale zdaleka ne tolik jako já a o boji na zemi toho moc nevěděl. Než se vzpamatoval, nasadil jsem mu páku na loket o vlastní rameno. Zařval, promeškal okamžik, kdy se mohl vzdát, v dalším jsem ho zmrzačil.

Jeho řev ještě stále zněl, ale to už jsem stál na nohou čelem k nepřátelským tvářím. Nevšiml jsem si kdy, ale vojáku přibylo.

„Takže pravidla teda žádný nejsou, nevádí,“ souhlasil jsem, prohledal sténajícího, sebral mu čtyři zlaťáky, pozvedl je tak, aby každý viděl, kolik si беру, a odložil je na stůl. Teprve potom jsem dovolil, aby ho odtáhli stranou.

Teď jsem měl osm zlatých. Sáhl jsem si na spáleniny od boxero-vých pěstí. Byl rychlý a pohotový, ale překvapil jsem ho, stejně jako prvního. Ještě dvacet čtyři zlatých. Každý začátek je těžký.

„Je tu někdo, kdo si chce ještě zabojet?“ zahlaholil jsem posměšně.

Nikdo mi hned neodpověděl, ale večer teprve začínal. Posadil jsem se zpět na své místo k Hanurimu a mince položil před sebe na stůl. Osm zlatých; chlápek, co zaměstnává tři čtyři tovaryše a umí se v dílně otáčet, vydělá tolik za necelý měsíc. Tolik času jsem ale neměl.

„Vypadá to, že jsi kvůli zlatu schopnej udělat docela dost,“ nadhodil velký předák.

Nebyl v tom posměch ani odsouzení, jen konstatování.

„Ano, kvůli zlatu udělám všechno. A ty jsi tady proč?“ vrátil jsem mu to.

„Taky kvůli penězům. Jenomže mě platí ve stříbře, ne ve zlatě.“

„Asi nejsi ochotnej udělat to co já.“

„Nejsem.“

To znělo zajímavě. Člověk v životě potká málo týpků schopných utrhnout chlapovi ruce i nohy, ale odmítajících nechat si za to zaplatit.

Zábava se opět rozproudila, ale byla naplněna očekáváním. Věděl jsem, že skupiny u stolů a baru se baví o tom, zda a kdo mě vyzve k dalšímu zápasu, jak dopadne, zda jsem utrpěl nebo neutrpěl zranění, které by mě omezovalo. A jak ten zápas, o němž nebylo jisté, zda se vůbec uskuteční, vlastně dopadne. Netušili, že mi vůbec nic není, že jejich nejlepšího chlapa rozšlapu na krvavou sračku, jen abych získal dvacet čtyři zlaté, které mi ještě chyběly. Ale vyvíjelo se to docela slušně.

„Fakt jsi tu kvůli penězům?“ vyptával jsem se dál.

„Jo.“

„Prací v dole? Za dvanáct měděných denně? Za každodenní riskování kůže a nekonečnou dřinu?“

„Jsem předák, dostávám stříbrňák a šest měděných denně,“ ohradil se. „Taky něco bokem od chlapů. Ale jinak máš pravdu,“ připustil a ušklíbl, jako by mu právě došlo, že jsem v uplynulých minutách vydělal tolik, co on za tři dny.

To už ke mně mířil další vyzyvateľ, tentokrát to nebyl voják, ale horník. Menší chlap, takový, co se líbí ženským, se souměrnou postavou, teda až na obličej, který vypadal, jako by se mu ho někdy před lety pokusili zapálit.

Zastavil se poměrně daleko, aby bylo jasné, že mě nehodlá napadnout hned na židli a aby měl současně jistotu, že ho ani já nijak nepřekvapím.

„Sázím osm zlatých,“ řekl pouze.

„Nechceš po mně, abych ho šetřil, že ne?“ obrátil jsem se na Hanuriho.

Bylo mi jedno, co odpoví, řekl jsem to jen proto, abych vyzyvatele trochu vytočil. Víc a víc to vypadalo na náročný večer a v aréně jsem se naučil, že nesmím propást jedinou příležitost, jak soupeře vyvést z míry, zbavit ho klidu, nadhledu nebo sebevědomí.

„Je to tvůj boj,“ pokrčil rameny, „ale Vinc je pěkně ostrý. A s nožem to umí.“

To bylo víc než férové varování. V podobných zápasech se sice s noži, bijáky a dalšími nástroji, které vylepšují slabou ránu a měkké kosti, nepočítá, ale já byl cizinec a Vincovi by to mohlo docela dobře projít. Zvláště kdyby mě nezabil na místě, jen pořádně nařízl, a já bych to zabalil někdy nad ránem pohozený za hospodou na mokrém blátě.

Zatím jsem žádný nůž neviděl, což však nic neznamenal.

Beze spěchu jsem se postavil a chvíli si Vince prohlížel. Tichá voda břehy mele, byl nebezpečnější než ti předtím, po nenápadném upozornění jsem to viděl. Nestál jako boxer ani jako zápasník, ani jako chlap, který v následujícím okamžiku patou vmáčkne soupeři nos mezi oči. Byl něco mezi tím vším. V aréně to bylo v tomhle ohledu jednodušší, člověk většinou věděl, s kým má tu čest. Přemýšlel jsem, kde asi může mít ten nůž, nebo ty nože...

„Taky vsázím,“ řekl jsem líně.

Zareagoval okamžitě, byl jako tajfun, jenomže jeho údery nebyly tak drsné, abych je chvíli nevydržel, a na oplátku jsem mu uštědřil pár, které jím otrásl.

Pauza před jeho dalším útokem byla příliš dlouhá, musel jsem ho pošramotit pořádně. To znamenalo, že se pokusí využít své skryté výhody. Pokud ji doopravdy měl.

Slyšel jsem oddechování diváků, někde v kuchyni syčel olej a pach spáleniny se stával neodbytnějším a neodbytnějším. Všichni se dívali. Do očí se mu vrátil rozum, vzpamatoval se. Nože jsem stále neviděl, to znamenalo, že je umí udržet ve skrytu do poslední chvíle, že se mi pokusí dostat na tělo a pak to skončí.

Mohl jsem chytit židli, stůl a vymlátit mu s ním mozek z hlavy, bylo by to jednoduché. Pro mě. Jenomže pak bych ztratil přízeň publika a já potřeboval vydělat ještě nějaké peníze. Nechtěl jsem ztratit přízeň publika, přízeň spočívající ve víře, že mě někdo z jejich kruhu dokáže porazit, zabít. Potřeboval jsem peníze. Mé myšlenky se točily v kruhu jako vlastně pořád. A nebylo jich nijak moc, možná jen dvě: zabíjet za peníze.

Dychtivost spočítat mi to i s úroky z Vince přímo čišela. S pečlivě načasovanou pomalostí jsem líně a sebedovědomě vykročil, on naproti tomu vyrazil jako střela. Prodloužil jsem došlap o půl stopy a druhou nohou vystřelil dopředu. Lidé většinou nečekají, že špalek masa jako já dokáže vykopnout tak vysoko... a rychle. Přitom na tom nic není. Netrefil jsem ho přesně na solar, spíš trochu výš, takže se nesesul na místě, jak jsem chtěl, ale udělal poloviční salto vzad a dopadl na břicho. Jeden z nožů, které s eskamotérskou pohotovostí vykouznil bůhvídkud, zarachotil o kus dál o kamenný barpult.

„To bylo snadný,“ zafuněl jsem, když jsem usedl zpět na své místo.

Už mě oslňovalo osm zlatých mincí. Lesk zlata se nikdy neomrzí.

Hanuri mě pozoroval, ticho v hospodě pomíjelo jen pomalu. Teď jsem jim převedl něco, co se v běžných rvačkách nevidí, museli pochopit, že nejsem běžný pouliční rváč, ale trochu vyšší sorta. Kdysi jsem patřil mezi naprostou elitu, mezi gladiátory vydělávající každým zápasem stovky, někdy i tisíce zlatých.

„Už jsi převedl všechno, co umíš?“ zajímal se Hanuri.

„Nevím,“ pokrčil jsem rameny, „záleží na okolnostech. Ale připadá mi, že místní vojáci jsou až neobvykle zkušený v boji beze zbraní, nebývá to běžné.“

„Holmegor je podle toho vybírá,“ přitakal. „Pokud by nedodržel termíny dodávek uhlí, musel by platit drsné penále, navíc by toho využila konkurence. Proto potřebuje, aby se těžilo prakticky nepřetržitě. Takže musí platit víc než slušné peníze. Snaží se ale ušetřit za každou cenu. Všichni jsme podepsali kontrakt, kde se píše, že po-

kud nenastoupíme na šichtu, strhne nám polovinu mzdy. A tihle chlápci, kromě toho, aby nás hlídali před konkurencí a udržovali tady pořádek, občas někoho zmáčkou tak, že se den dva nepostaví na nohy, a Holmegor ušetří.“

„Jsme ve vnitřní říši, takže si nemůže dovolit, aby mu najatí zaměstnanci jen tak umírali. Proto potřebuje profesionály, kteří vědí, co si můžou dovolit,“ odhadl jsem.

„Přesně tak,“ potvrdil Hanuri.

Co tu dělal on, byla druhá věc. Nechápal jsem, proč fará do dolu, místo aby se povaloval na povrchu a čas od času někomu srovnal fazónu. Jeho věc. Od nejhalasnějšího stolu se odlepil další chlap a zamířil ke mně. Další peníze.

Po první krátké pauze ve vyměňování ran jsem na svého nového soupeře změnil názor. Byl tvrdší, než vypadal, vlastně vydržel víc, než jsem považoval za možné. A znovu šel do toho. Podklouzl jsem pod jeho pravým hákem, než stačil zareagovat, praštil jsem ho zespodu do krku, ale nevyšlo to tak, jak jsem si představoval. To už mě do boku udeřilo beranidlo jeho levačky, současně jsem ale pokračoval v pohybu, dlaň jsem nechal na jeho čelisti, přidal tlak loktem a přes bok jím mrštil na zem, až prkenná podlaha zaduněla. Okamžitě jsem odskočil a přitom ho stačil patou pořádně nakopnout do žeber.

Doufal jsem, že ho to bolí právě tak jako mě, prvních pár nádechů mi dalo zabrat. Asi jsem neměl nic zlomeného, jen to zatraceně bolelo.

Zvedl se. Poněkolkáté, opět. Nespouštěl jsem z něj pohled a vpíjel se mu do očí. Panenky mu trochu plavaly, nějakou dobu mu trvalo, než na mě konečně zaostřil. Ideální chvíle zbavit se ho, jenže i já potřeboval odpočinkový čas.

Putyka hlučela, chlapi se překřikovali, sázky létaly sem a tam, sumy doprovázel třeskot bleskem vyprazdňovaných púllitrů.

Věděl jsem, že to nevzdá, bude bojovat až do konce. A pořád v něm zbývalo dost síly, aby to byl úspěšný konec... pokud udělám chybu.

Povykující chlap s púllitrem v ruce měl obličej potřísněný krví. Olízl jsem si rty a vytřel oko, na které jsem už skoro neviděl. Moje krev, zřejmě to byla moje krev.

Protivník si mé gesto intuitivně vybral k útoku. Jeho dva kroky splynuly v jeden následovaný prudkým výpadem, při kterém jeho noha zaduněla skoro tak hlasitě jako před chvílí jeho tělo. Podmést jsem ho nestačil, pouze ustoupit z linie útoku a přitom mu uštédřit jednu do ledvin. Na druhou ránu nezbyl čas, protože už mi opět čelil tváří v tvář. Byl rychlý, opravdu rychlý, a i po spoustě tvrdých zásahů se pohyboval, aniž by těžištěm pohnul nahoru a dolů o víc než o píd'.

Opět vyrazil, já opět v poslední chvíli uhnul a pěstí jsem ho sotva polechtal. Ušklíbl se, sebevědomí se mu vracelo, pauza mu udělala dobře, zapomněl na bolest i inkasované rány.

Vřava byla najednou přímo ohlušující, všichni vnímali změnu v iniciativě boje, už mě viděl na zemi se zpřeráženými kostmi a vnitřnostmi rozdupanými na kaši. Nakročil si, aby mě víc nasměroval k rohu a zmenšil mi tak únikový úhel. Na jeho manévr jsem nezareagoval a zůstal stát na místě.

Znovu ten bleskový přísun následovaný tvrdým, o zlomek sekundy zadržným výpadem, aby mě mohl zasáhnout i při úhybu. Jenomže já vystartoval přímo proti němu, kryl jsem si střed těla, jeho děsivou ránu srazil na vnější stranu a pak mu zasadil jednu, druhou, třetí na spodek, všechny omračující a těžké, sám jsem chytнул jednu do tváře, druhou do žeber, ale mlýn mých pěstí ho zlomil, donutil ho přenést váhu na paty a celého ho prohnul. Stále mi šerموval po obličejí, ale bylo to jen marné snažení bez síly, sotva mi dokázal natrhnout rty.

Další úder a další, nakonec svěsil ruce a zůstal stát v mírném předklonu s vyteřtěnými očima a otevřenými ústy. Nedokázal se nadechnout, nedokázal vydat sebemenší zvuk. Na tom nezáleželo, protože řev diváků přehlušoval cokoliv jiného. Nezáleželo na tom, kdo si vsadil na vítěze, a kdo na poraženého. Po tom dlouhém, urputném souboji chtěli krev, chtěli svůj krvavý flák masa.

Muž proti mně, stále se ještě nějakým zázrakem držící na nohou, by jim ho dal, kdyby byl na mém místě; zmasakroval by mě, roztrhal, předvedl by jim svůj parádní finální úder. Nakročil jsem si pravou nohou se špičkou vytočenou doleva, došlápl do nízkého postoje, přitom jsem se celý přikrčil a pak se odrazil a vymrštil vzhůru do otočky. Zasáhl jsem ho patou druhé nohy do tváře, praskání kostí jsem neslyšel, ale cítil; zvrátil se dozadu jako hadrový panák a zůstal ležet na zádech s rozhozenýma rukama.

Řev krmených bestii na mě padl jako pevná stěna. Jestli jsem ho zabil, budu muset utéct, to mi bylo jasné. Předtím si ale vezmu své peníze. Pomalu, nekonečně pomalu se pohnul, převrátil na bok a jeho silné, naběhlými žilami stále uzlovité ruce se pomalu a váhavě stáhly k tělu, jako by si nebyly jisté, zda to dokážou, a pak téměř v dětsky sebeobránném gestu skryly hlavu s vlasy promáčenými čerstvou krví.

Udělal se mi zle, udělalo se mi zle v okamžiku, kdy se ty ruce pohnuly. To nikdo nemusel vědět. Pozvedl jsem paže na znamení vítězství a odpotácel se ke svému stolu.

Hanuri zůstal na svém místě, i když odtamtud měl jen mizerný výhled na provizorní ring.

Dýchal jsem pomalu a zhluboka, aby se točící se svět postupně uklidňoval.

„Potřebuju se napít,“ zachrčel jsem.

Přistrčil ke mně pivo.

„Co se stalo?“ chtěl vědět.

„Dal mi co proto,“ podařilo se mi říct neutrálně.

„Chtěl jste ho zabít.“

„Možná,“ nepřel jsem se.

Udělal by na mém místě to samé a já neměl důvod být milosrdný.

Ty ruce, bylo to jako tehdy. Ani tehdy jsem nebyl milosrdný, neměl jsem slitování. S nikým.

„Vypadáte fakt dost špatně.“

„Kořalku!“ křikl jsem. „Láhev!“

Současně jsem shrábl vyhraných šestnáct zlatých. Už jsem jich měl dvaatřicet, právě tolik, kolik jsem potřeboval. K tomu pár drobných na pití. Mohl jsem si dovolit pár lahví. Musel jsem je mít, musel.

Dostal jsem flašku a pil přímo z ní, dokud vzpomínka na bratra ležícího na zemi podobně jako muž, kterého jsem před chvílí srazil do bezvědomí, neztratila na naléhavosti. I ruce bráchy se pohnuly, aby ho chránily. Zbytečně, marně. Znovu se postavil a já ho na zem srazil naposledy a jednou provždy.

„Ještě jednu láhev. A místo k přespání,“ zamumlal jsem.

Pak už se ruce nehýbaly, jen zchladly, až nakonec byly úplně ledové.

Odpotácel jsem se nahoru po schodech na půdu, to bylo v téhle putyce na konci světa jediné místo, kde jsem se mohl v klidu zbavit vzpomínek a pak se pořádně vyspat. Cestou jsem sebral putykáři ještě jednu láhev. Zapomenout je těžké.

Ráno mě probudilo chřestění železa. Otevřel jsem oči a zjistil, že okolo mě stojí pět ozbrojených chlapů, z nichž některé jsem už určitě viděl, a na zápěstích mě chladí silný železný řetěz.

„Takže umřel,“ odhadl jsem a podíval se na toho, kterého jsem si včera v hospodě označil za velitele.

V ruce se mu houpal měšec, do kterého jsem včera shrábl měďáky.

Až přitaká, zkusím jim vytrhnout řetězy a pak je s nimi umlátit. Moc šancí jsem si nedával, ale nemínil jsem se nechat zavřít.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Už se udrží na nohou.“

„Tak to je nějaká mýlka,“ uklidnil jsem se. „Nic jiného, než že jsem se včera pobavil v hospodě, jsem tu zatím nestačil provést.“

„Jdeme,“ zavelel, když usoudil, že mě mají pod kontrolou.

Kupodivu mi nespoutali ruce za zády, spokojili se s tím, že mě vedou v řetězech a další dva mě popohánějí štouchanci kopím do zad.

Ráno už dávno skončilo, ale v hospodě se stále ještě uklízelo. Večer zjevně dlouho a bouřlivě pokračoval i bez mé účasti.

Venku čekal zbytek doprovodu, dalších deset mužů. V žilách mi stále kolovala trocha kořalky a měl jsem děsnou žízeň. Pochyboval jsem, že by mi dovolili zastavit se u studny, proto jsem si přímo za chůze posloužil obrovským džberem, i když mi to ti dva parchanti, co mě vedli jako dobytče na porážku, nechtěli dovolit. Ke své smůle nedrželi řetěz tak pevně, jak si mysleli.

„Nechte toho,“ zarazil velitel vojáků kopiníky, kteří mi poštouchnutí chtěli vrátit.

Žádný znak hodnosti neměl, ale odhadoval jsem ho na bývalého poddůstojníka. Vyšší šarže by se k takové službě nesnížila.

Autoritu měl, to teda jo. S klením mě nechali napít se. Zbytek vody jsem si vylil na hlavu.

Pomalou jsme kráčeli blátivou cestou mezi chaoticky rozmístěnými domy, spíš sruby, odevšad se neslo skřípání, vrzání a rachot. Když jsme vyšli z osady, spatřil jsem tak nějak provizorně působící konstrukce těžebních věží, obrovské hromady uhlí a kameny vydlážděné cesty, po nichž se vozíky dopravovalo k nedaleké řece, kde se nakládalo na lodě a splavovalo dolů, do měst.

Nad tím vším, na odlesněném vrcholu nevysokého pahorku, se rozkládala honosně působící rezidence. Dole v civilizované krajině by to byl jen zbytečně rozsáhlý komplex několika propojených, nijak úhledně postavených domů. Tady, v rozmočené divočině, kde kromě uhlí člověk narazil jen na bahno, rašeliniště a husté smrkové lesy plné nerudných, hladových medvědů, Holmegorova rezidence působila jako skutečný palác.

„Holmegor mě chce vidět?“ utrousil jsem. „Stačilo říct. Snažil jsem se s ním sejít dva dny.“

Než jsme došli nahoru, měl jsem zase žízeň. A samozřejmě hlad.

Kousek před ohradou z naostřených kůlů, která nahrazovala regulérní hradbu, jsem spatřil věc, která se mi nelíbila. Byly to velké ocelové klece zavěšené na stromech zbavených koruny. Ve dvou se krčili chlápci, kterým byla zima, vypadali hladoví a očividně se příliš nebavili.

„Vězení,“ odpověděl mi jeden z vojáků škodolibě. „Když jsme je zavírali pod zem, utíkali, jsou to přece jen krysy hornické.“

„Aha,“ odpověděl jsem moudře a podíval se na něho způsobem, že i když jsem byl v poutech, zmlknul.

Někdy je dobrá pověst k užítku.

Druhá věc, která se mi nelíbila, byl chlápek v červeném obleku s nohavicemi tak obtaženými, že ani hedvábné punčochy by nemohly být těsnější, procházející branou. Na hlavě měl přilbu s chocholem, také červeným, k tomu plášť. S obtížemi jsem v něm poznal Holmegora. Když jsme spolu jednali ve městě, oblékal se normálněji. Tady se zjevně cítil pánem a popustil uzdu svým choutkám. Doprovázelo ho dalších šest lidí, jeden z nich vypadal, že má na sobě něco nápadně se podobajícího soudcovskému taláru. Trochu se potácel. Buď měl špatně rostlé nohy a pohyb kluzkým blátem protlačujícím se mezi mizerně usazenými kameny mu dělal problémy, nebo zakončil pijatyku teprve před chvílí. Nebo stačil začít novou.

„Holmegore, zbláznil ses, nebo co?“ houkl jsem, když jsme byli víceméně tváří v tvář. „Slíbils, že náklady na cestu sem uhradím z další práce, co mi dáš. A místo toho se k tobě už druhý den nemůžu dostat!“

„Poklekní před soudem!“ štěkl voják po mé levici a položil mi hlavici kopí na krk.

Zůstal jsem stát.

„Jakým soudem? Jsme na území vnitřního impéria, navíc nejsi žádný starý patricij, tady platí císařské zákony!“

Dělo se tu něco, čemu jsem nerozuměl. Holmegor se snažil vydělat peníze a nezáleželo mu na tom, zda přitom poruší zákon – tedy pokud za to nebude popohnán k odpovědnosti. Proto najímal lidi mého typu a dával si pozor, aby neexistovala spojitost mezi jím, počestným svobodným pánem, a námi, chlapy na špinavou práci. Poslední, co bych u něj čekal, by bylo bratříčkování se s jakýmkoliv zástupcem císařské soudní moci.

„Tento muž bez povolení na mých pronajatých pozemcích prováděl zakázanou výdělečnou činnost!“ vypískl Holmegor.

Musel se definitivně zbláznit. Císař byl magor, ale on a vůbec celá rodina Saxmundsenů měli slabost pro souboje, gladiátorské

hry a podobně. Pořádáním nákladných her si dokonce kupovali přízeň davů. Nikdy jsem neslyšel, že by byl řádně potrestán muž, který zmrzačil jiného v regulérním zápase jeden na jednoho. Většinou i zabítí procházelo bez úhony po nějakých peněžních vyrovnáních s příbuznými. A sázky na zápasy byly běžnou součástí celého toho cirkusu. Holmegor byl škudlil, ale kvůli několika zlatkám, o které jsem obral jeho lidi...

„Takový zákon neexistuje. Pusť mě, zaplať mi, co mi dlužíš, a jsme vyrovnáni.“

Překvapovalo mě, že se nechal spatřit v mé společnosti za přítomnosti tolika svědků.

Chlap, co se mě snažil donutit pokleknout, tlačil stále usilovněji a usilovněji, až mi na krku vyrobil krvavý šrám. To ho trochu zarazilo, zjevně nechtěl, aby zabil chlapa, se kterým právě hovoří jeho šéf.

„Ctihodný Cirhussi?“ obrátil se Holmegor na svého průvodce v taláru.

„Takový zákon není, ale,“ zastavilo ho škytnutí, „hned bude!“

Byl totálně namol.

Vytáhl ze záhradní umolousaný a notně pošramocený brk, Holmegor kývl na jednoho ze svých poskoků, ten k soudci přiskočil a rozevřel přenosný ministolek, který nosil připevněný k hrudi. Na něj postavil lahvičku s inkoustem a brk.

„S platností od prvního dne roku tři sta devadesát šest,“ slabikoval opilý soudce, zatímco současně psal, „se zakazuje jakákoliv výdělečná činnost, kterou neschválí nájemce pan Holmegor Markus. Porušení tohoto zákona se trestá dle paragrafu dvacet jedna odstavce tři císařského zákoníku propadnutím výděleku, pokutou deset zlatých a dvěma týdny vězení nebo nucených prací, dle volby nájemce. Tečka.“

Odložil brk způsobem, že zapadl do bláta, otočil se a začal vrátovat zpět k Holmegorovu sídlu.

„Musím se něčeho napít,“ slyšel jsem ho mumlat.

Začal jsem si dávat dvě a dvě dohromady. Vypadalo to, že právě tenhle chlastem prosáklý panák stojí za Holmegorovými posledními

úspěchy, kdy legálními zákonnými figly převálcoval spoustu malých konkurentů a na ty, s nimiž to nešlo podle práva, si objednal mě...

„Seberte mu všechny peníze a zavřete ho do klece,“ rozkázal Holmegor.

Šklebil se u toho, jako by právě lusknutím prstů vydělal tisícovku. Zatvářil jsem se rezignovaně.

„To kvůli třiceti zlatým?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Kvůli třem stovkám, co jsi mě stál. Nenechám se odírat nickama, jako jsi ty.“

Jak říkám, lakomec a blbec. Myslel si, že jsem stejný idiot jako on a nosím peníze stále u sebe. Měl pravdu.

Všichni přítomní se teď na mě spokojeně dívali, jako by to byla jejich zásluha, že tady tak stojím. Peníze bych si nechal vzít, proč ne, je snadné opatřit si další. Ale času jsem neměl nazbyt, musel jsem zaplatit dluhy. Nehybně jsem stál a čekal, až začnou s prohledáváním. Chlapík, co mě ohrožoval kopím, to vzal na sebe. Mírně jsem poklesl v kolenou, aby se při prohledávání kapes kabátu musel předklonit. Dát si jeho hlavu pod paži a omotat mu kolem krku řetěz, dřív než jeho partáci držíci mě na vodítku stačili zareagovat, nebylo tak těžké. Teprve teď pořádně zabrali a zjistili, že jejich kamarád začal okamžitě modrat a sípět. Pustili řetězy a rozhodli se to se mnou skončit ručně. Jednoho jsem kopl do kolena, až to zapraskalo, druhého si za rukáv přitáhl tělo na tělo; chudák schytl do ramene ošklivý sek kopím.

„Sakra, chytte ho!“ rozječel se Holmegor. „Hned!“

„Opatrně, držet odstup, máme převahu!“ rozkazoval naopak velitel.

Musel jsem zmizet, než se dohodnou, bylo jich na mě moc. Od-motal jsem přidušenému oba řetězy od krku, nechal ho ležet a s řinčením vyrazil dolů svahem.

Klouzalo to, padal jsem a zase vstával, už před prvními domy mi došlo, že se po svých daleko nedostanu, protože vlastně nebylo kam. Holmegorovi lidé měli koně, určitě byli lepší jezdci než já a také znali krajinu. Po vodě, to byla jediná šance.

Riskl jsem letmé ohlédnutí, Holmegor a jeho sebranka sice něco hulákali a rozčileně mávali rukama, ale to bylo všechno. Na organizované pronásledování se nezmohli. Má výhoda. Trochu jsem zvolnil, minul jsem první těžební věž, chlápci u povozů na svážení uhlí k vodě mě sice podezíravě pozorovali, ale jinak si hleděli svého. Minul jsem hranici stavebního dříví, pod nohama mi zaklapaly kameny dlážděné cesty, jen jsem ji přeběhl, protože se klikatila mezi dalšími důlními věžemi. Skřípot rumpálů, vrzání vozů, chřestění vysypávaného uhlí a hlušiny, to všechno teď bylo tak hlasité, že už jsem neslyšel ani zvonění řetězů, které jsem za sebou vlekl. Čas přestat utíkat a pokusit se s nimi něco udělat. U hromady uhlí větší než pořádný dům jsem zvolnil úplně. O kus dál stála největší, na pohled neudržovaná těžební věž. Nejdříve začali zřejmě těžit tady, co nejbliže u řeky, a pak postupovali dál. Tam jsem si mohl obstarat pořádný vercjak, aniž by se někdo moc vyptával, na co ho potřebuju.

Zpoza černého valu nasypaného z černého, až lesknoucího se uhlí se vynořila hlava v helmě s licousy a knírem spadajícím pomalu až na prsa. Za ní druhá, další, až jich byla celá řada, k nim postupně přibývaly ruce, trupy a celá těla, jak obcházeli hromadu.

Holmegorovi přicházely posily.

Chlap s licousy se zastavil a po něm všichni ostatní. Ne jako jednotka imperiální armády, která má pochodový dril vrytý pod kůži, ale jako skupina zkušených harcovníků, kteří vědí, jak svou práci udělat s minimální námahou.

Chvilí jsme se navzájem měřili, rachot těžby zdánlivě utichl, řetězy, které jsem stále vláčel po zemi, cinkaly, jako by na sebe chtěly co nejvíc upozornit.

„Myslím, že tě vezmeme s sebou,“ řekly Licousy.

Mohl jsem je zkusit oběhnout kolem dokola, zmást je a pak spoutat. Jenomže na to řetězy byly moc krátké. Smůla.

„Neplette se mi do cesty, tak dobře vás neplatí,“ řekl jsem.

Po jeho tváři se rozlil pohrdavý úšklebek, jako když člověk pozoruje opilce bryndajícího kořalku na hospodský stůl. A zmizel

stejně jako pálenka vsakující do rýh a prasklin ve staré opotřebované desce.

„Chyť...“

Na *te* jsem nečekal, otočil se a sprintem vyrazil pryč. Spolu s dalšími Holmegorovými lidmi bylo jen otázkou času, než mě dostanou. Přeskočil jsem odvodňovací kanál vykopaný podél cesty a změnil směr k nejbližší těžební věži. Na půl cestě jsem se ohlédl. Nespěchali tolik jako já, dovolili, abych si vybudoval náskok, a přitom se rozestoupili do rojnice. Možná pravý okamžik na to znovu se otočit a zkusit projít skrze ně. Jenomže jsem zahlédl dva chlápky s kušemi a to rozhodlo.

K věži jsem doběhl ve chvíli, kdy obsluha plošiny skončila s jejím vykládáním.

„Jedu dolů,“ oznámil jsem jim.

Chlap, kterému jsem včera večer kolenem přerazil nos a provedl ještě pár dalších ošklivých věcí, se zaškaredil.

„Neřekl bych,“ řekl.

Přeskočil jsem oj, přitom jsem se od ní odrazil a oběma nohama současně ho nakopl do hrudníku. Skončil o tři metry dál rozplácly na hromadě štěrku s prošlápnutými žebry. Kůň, kterému jsem zavádil o zadek, se po mně vyčítavě ohlédl a zaržál.

Proti němu jsem nic neměl.

Tři další dělníci se ode mě instinktivně vzdálili, ruce měli na dosah nožů, ale vytáhnout se je neodvážili.

Nůž se bude hodit. Vzal jsem si ho od chudáka s rozmaširovaným obličejem, stále se snažícího popadnout dech. Dával jsem mu šanci jedna k jedné.

„Jedu dolů,“ zopakoval jsem.

Nejmenší z trojice opásaný koženou zástěrou střílil očima k plošině a k mechanismu, který ji držel v zajištěném stavu, kousek výš se houpalo protizávaží kladkostroje.

Kameny zaskřípěly, po odvrácené straně hromady se někdo drápal vzhůru. Byli příliš zkušení na to, aby po mně šel jen jeden, okolo už jich muselo být víc. Rozběhl jsem se k plošině, na odvrácené

straně důlní jámy přímo pod věží se bůhvíodkud objevil chlápek s mečem v ruce, podle rachotu uhlí a kutálejících se kamenů ho další následovali.

Mrštil jsem po něm nožem, skoro znuděně mu uhnul. Tohle vrhání čepelí mi nikdy moc nešlo.

„Stůj!“

Měl jsem dojem, že slyším drnčení napínaných tětív. V rachotu dřevěných soukolí nesmysl. Za běhu jsem se shýbl, ze země sebral pořádný kámen a spodním obloukem ho vší silou poslal za nožem. Tohle chlápek nečekal, dobře pětikilový šutr ho zasáhl do hrudi. Meč zarachotil na zemi, on udělal tři kroky vzad a s vytřeštěným výrazem ve tváři se posadil na zadek.

To už jsem stál na plošině, šíp vystřelený odkudsi shora označoval trám nad mou hlavou, vojáci vykukovali z úkrytů všude okolo. Natáhl jsem se po meči a druhým seknutím odřal protizávaží.

„Jedu!“ zařval jsem a to už jsem padal do důlní jámy.

Slunce zmizelo, světlo spolkla temnota, svištění lan, skřípot vytažovacího mechanismu roztáčeného na rychlost, s níž se nepočítalo.

Letím příliš dlouho, tohle nepřežiju, došlo mi. Náraz, prach, tma. Skončil jsem na boku, do nosu mě zaštípal suchý prach, ucítil jsem kouř a po chvíli začal rozeznávat bližší i vzdálená světla hornických kahanů. Takže jsem to přežil. Podíval jsem se vzhůru a spatřil nepravděelný výsek oblohy, ze stěny na mě vykukovaly polekané tváře ozářené mihotavým světlem. Chlapi se přiběhli podívat, co se vlastně stalo. Pohnul jsem se, bolel mě každý kousek těla, měl jsem odražené snad všechny kosti. Tohle přistání bylo horší než deset zápasením strávených večerů.

„Chyťte ho! Kdo ho chytí, má odměnu jistou!“ nesl se shora vzteklý hlas. Holmegor konečně dorazil.

Ani neřekl kolik, držgrešle.

Zvedl jsem se, po chvíli tápání našel mezi troskami zdviže místo, kde se dalo vyškrábat vzhůru, a začal šplhat ke světlům v nejbližším tunelu šachty.

Čekal tam na mě Hanuri. Podíval se na mě, pak na vzpříčené trámy blokující důlní jámu a nakonec vzhůru. Podle ohňů kahanů nás shora pozorovalo dalších deset, patnáct zvědavých lidí.

„Co tady okouníte! Denní dávku vám nikdo nepromine!“ nevypadl z role předáka ani na chvíli.

Přesuneme se ke štolám okolo Mokré díry. Uhlí se bude nakládat tam a po šichtě z ní vyfáráme! Darvisi, zaříd', ať obsluha nahoře nelkuje a čeká na první uhlí!“

To stačilo k tomu, aby se horníci začali rozcházet po své práci.

„Holmegore!“ zařval jsem vzhůru. „Dlužíš mi třicet dva zlatých. Pár mizerných peněz. Vrať mi je a jsme srovnání! Nestojí to za trable, které ti způsobím!“

„Nikdo, nikdo se nebude protivit mé vůli! Ne na mém panství!“

Idiot, nebylo to jeho panství, nedostal ho lénem, jen za ně každoročně platil slušný balík peněz.

„Zabil jsi mi muže, za to tě dostanu!“ poznal jsem hlas Licousů.

Takže ten, co jsem ho složil kamenem, to nerozdýchal. Asi trpěl křehnutím kostí. Ale aspoň jsem věděl, na čem jsem, nemělo cenu hrát si dál na slušňáka.

„Pomož mi,“ obrátil jsem se na Hanuriho. „Pro začátek se potřebuju zbavit tohohle,“ pozvedl jsem ruce, aby řetězy zazvonily. „Taky by se mi hodil průvodce. Jich je hodně a já jsem sám. Bez někoho, kdo se tady vyzná, nemám šanci.“

Mlčky mě pozoroval.

„A nějaká zbraň by se taky hodila. Zabíjet holýma rukama dá hodně práce a klouby mám otlučené ještě od včerejška.“

„Holmegor vyhlásil odměnu,“ připomněl mi.

Zlato ohne každého, ale Hanuri nevypadal na někoho, kdo se sklání před každým zlaťákem.

„Je to držgrešle, navíc idiot. Kvůli dvaatřiceti zlatým přijde o mnohem víc. Věříš mu, že i potom odměnu vyplatí?“

„Možná jo, možná ne,“ pokrčil rameny.

Zůstával nečitelný a já jsem někoho na své straně potřeboval. Doba hájení, doba, kdy byli zmatení a nevěděli, která bije, před

chvilí skončila. Licousy byl schopný maník, předpokládal jsem, že jeho lidé už shánějí horníky znající místní podzemí nebo rovnou obsazují těch pár existujících východů.

Po předchozím rachotu padající plošiny a křiku bylo ticho v podzemí najednou nepřírozené, neozýval se sebemenší zvuk otáčejících se rumpálů, bušení kladiv, prostě nic. Slyšel jsem náš dech. Jindy bych ho nezaregistroval, ale tady ano. A možná i šustění prachu sedajícího na kameny, na zem, na nás.

„Proč to všechno děláš?“ zeptal se.

Dokázal jsem odhadnout, proč je v dolech on. Měl rodinu, plány, budoucnost, potřeboval peníze pro ně a pro sebe. Já už rodinu neměl. Někteří byli popraveni, jiní zabiti a ostatní... potřeboval jsem peníze, abych je udržel naživu. Dvakrát ročně jsem musel na správné konto poslat sumu peněz, která by z rozumného muže udělala zámožného člověka. Musel jsem, protože v sejfu Crambijské imperiální banky leželo obvinění z čarodějnictví podepsané samotným hlavním vyšetřovatelem konventu. Pokud by došlo na správnou adresu, všechny mé příbuzné by upálili až do sedmého kolena. Upálili by i ty, které jsem ani neznal, ale měl jsem s nimi společnou krev. Po letech už ale nebyli má rodina ani ti, s nimiž jsem vyrůstal. Kvůli penězům jsem udělal věci, které mě změnily, změnily i to, co jsem vůči nim cítil. Po těch letech nemám lidi rád. Žádné lidi. Zůstala jen povinnost zaplatit jednou za půl roku částku, za kterou se dalo koupit prosperující hospodářství.

„Potřebuju peníze,“ odpověděl jsem stroze. „Hodně peněz.“

Možná jsem mu měl říct víc, vypadal na chlápka, který by se dal obměkčit, a možná by mi pomohl, kdybych mu řekl pravdu. Neudělal jsem to, nikdy jsem to neuměl. Nedokázal jsem překonat sám sebe. Jen jsem čekal, jak se rozhodne. Ani jsem neuvažoval nad tím, zda ho pak zabiju, nebo se ho alespoň pokusím zabít. To přijde samo. Taky vypadal na chlápka, kterému to pálí a dokáže se o sebe postarat. Co jsem zač já, už dobře viděl.

„Co z toho budu mít?“ přerušil mé pomalé úvahy.

Tomu jsem rozuměl, možná jsme měli něco společného, možná jsme se mohli dohodnout.

„Právě teď potřebuju svých dvaatřicet zlatých. Co z Holmegora vyrazím navíc, je tvoje.“

„Když to bude padesát, celých padesát?“ ověřoval si.

„Jo. A když jen těch dvaatřicet, nezaplatím ti nic.“

Chvilí nad tím přemýšlel a pak pohodil hlavou.

„Platí. Vypadáš na někoho, kdo drží slovo. Ale bojovat a zabíjet kvůli tobě nebudu. Znáš ty chlapy a nejsou špatní. Provedu tě podzemím, ukážu ti, kudy ven. To je všechno.“

„A zbavíš mě těchhle ozdob,“ ukázal jsem na řetězy.

„Jasně, součást dohody,“ přikývl.

Přesunuli jsme se úzkou štolou o pár kroků dál od hlavní důlní jámy, do místa, kde se vydolovaný prostor rozšiřoval až na hranici dosvitu Hanuriho kahanu. Odhadoval jsem, že to je tak tři a půl delšího kroku.

„Skladiště náradí,“ vysvětlil. „Je to pohodlnější než ho tahat stále nahoru a dolů.“

U stěny stál velký, uhelným prachem zčernalý dubový špalek. Hanuri odněkud vyčaroval plochý sekáč a obrovské kladivo.

„Holmegor vždycky šetří na nepravém místě, řetězy se trhají, nejsou kalené,“ vysvětlil.

Položil jsem ruku na špalek. Předpokládal jsem, že mu budu muset držet sekáč, aby oběma rukama dokázal zasadit pořádnou ránu, ale pomoc nepotřeboval. Prásk, prásk, z mých dlouhých ozdob zbylo jediné oko na poutech.

„Tak to bychom měli,“ zhodnotil.

Byl silný. Málokterý velký chlap je tak silný, jak vypadá, a on byl.

Poslouchal jsem ozvěnu dvou kovových úderů vznášející se mezi stěnami a snažil se odhadnout, jak dál. Mohli jsme být nějakých padesát metrů pod zemí. Možná víc. Všechny je zabiju a pak budu přemýšlet, jak ven, vybral jsem si nejjednodušší řešení. Takové mám nejraději.

„Potřeboval bych nějakou zbraň, abys za mě nemusel bojovat,“ řekl jsem. „To kladivo by se docela šiklo,“ ukázal jsem.

„Je moc těžké,“ zavrtěl hlavou.

Sebedůvěru teda měl, to jo.

Sáhl do temnoty a podal mi dlouhou ocelovou tyč, na konci zahrocenou. Potěžkal jsem ji a zkusmo s ní párkrát máchl.

„Používáme to pro hledání slabých míst. A taky kapes s důlním plynem.“

Klidně tím mohli hledat i nohavice s důlním plynem. Byl to bytelný kus poctivě vykované oceli a člověk se nemusel moc namáhat, aby tím chlapa propíchl skrz naskrz. Pokud by teda nějakou zatracenou smůlou nenarazil na páteř. To pak dá víc práce.

Hanuri mě při zkoušení nástroje, který mi dal, pozoroval, a co viděl, se mu nelíbilo. V sporadické záři kahanu se jeho obličej změnil v masku nespokojeného starého boha. Jeho problém.

„Jak jsem řekl, ukážu ti cestu, ale to je všechno. Nehnu ani prstem, i kdyby tě v dalším okamžiku měli zabít,“ připomněl mi. „Jsem předák, třetina chlapů tady dostane plnou gáži jen díky tomu, že se o ně starám. A sám se taky nechci do ničeho zaplést. Mám dvě děti a rád bych se dočkal dalšího.“

„Rozumím,“ pokrčil jsem rameny. „Nic víc od tebe nechci, naše dohoda je jasná.“

V chodbě za hranicí dosvitu kahanu se něco pohnulo. Nikdy by mě nenapadlo, že krysy mohou žít tak hluboko.

„Bazgu,“ zareagoval na šramot Hanuri. „Pojď sem.“

Ze tmy se vynořil shrbený chlap, pleš měl samou jizvu, jako by ho někdy dávno někdo s chutí skalpoval.

„Nabídli za něj odměnu,“ zabrumlal hrbáč.

Muselo mu chybět pár zubů, hlavně předních. Ty mé se po včerejších úderech přestávaly kývat. Jako vždycky. Zatím.

„Kolik si myslíš, že by Holmegor vyplatil tobě?“ zeptal se ho Hanuri.

„Tak pět stříbrných,“ odpověděl Bazg.

Už to nebylo brumlání, ale spíš šišlání, zuby mu opravdu chyběly. Nespletl jsem se, krysy přežívaly hodně hluboko i tady.

„Máš je u mě, až to skončí.“

„Rozumím, šéfe.“

Vydali jsme se do tmy, Hanuri záři kahanu ztlumil na úroveň, že jsem si prakticky neviděl pod nohy.

„Holmegor je držgrešle,“ vykládal pomalu a potichu, zatímco jsme klopytali temnotou.

Na můj vkus byla štola až příliš úzká, každou chvíli jsem se praštil do hlavy nebo do ramenou.

„Ale má hodně zkušeného důlmistra a dá na něho. Je tu sedm důlních jam, ze kterých je možný vyfárat, mezi šachtami raženými po úklonu sloje jsou ražené časté překopy a větrné jámy. Dokonce kvůli větrání používáme i větrníky.“

Čekal jsem, co z toho proslouví pro mě vplyne.

„Ale jak jsem řekl, Holmegor šetří víc, než je rozumné. Spousta překopů i větracích šachet se neudržuje. Chlapi vědí, že není dobré se na všechny spoléhat.“

Bylo mi jasné, že Hanuri zná důl jako svoje boty a dokáže odhadnout, co si může dovolit. Změna ozvěny jeho hlasu mě varovala, že se blížíme k další volnější prostoře. Naštěstí, protože jsem začal být od věčných srážek s klenbou štoly naklepaný jako řízek.

„Místo křížení,“ vysvětlil, když jsme se dostali do prostoru, kde jsem ani při rozpažení nedosáhl na stěny.

„Půjdeme tudy,“ sáhl mi na rameno, aby naznačil směr. „Je to nejkratší cesta k osmé větrací šachtě.“

Původně jich zmiňoval jen sedm.

„Tuhle už Holmegor odepsal, ale my ji stejně udržujeme v provozu, řekneme ve volném čase,“ uchechtl se sám pro sebe Hanuri.

To znělo slibně. O té se nemusel dozvědět ani Licousy. Poslušně jsem klopytal za Hanurim a snažil se dát temnotě najevo, že jsem na ni příliš drsný chlapík. Moc se mi to nedařilo, byla všude – v očích, v ústech, polykal jsem ji, abych se nezačal dusit. Tma netma,

úzká chodba, kterou jsem se občas musel protahovat bokem, nic mě nemohlo zastavit. Nejvíc mi ale pomáhal mihotavý svit Hanuriho kahanu. S každou desítkou kroků uraženou podzemím jsem se víc a víc upínal k myšlence, že zanedlouho se vydrápu na denní světlo. Ze smrti jsem strach neměl, ale z umírání v temnotě ano. Divný.

Na dalším křížení, podle ozvěny našich kroků menším než předchozím, ale se stěnami stále v nedohlednu, jsem Hanuriho dotekem zastavil. Otočil se, hluboké stíny probuzené k životu slábnoucím světlem proměnily jeho obličej v jakousi přízračnou neživotnou masku. Podobné často věncily arénu, agonické tváře vítězů i poražených.

„Ty nejsi jediný, kdo zná osmou větrací šachtu,“ zašeptal jsem tak tiše, že mě mohl slyšet, jen protože jsem se k němu naklonil. Jinak by můj šepot přehlušil zvuk dechu.

„Ano, ví o ní každý chlap, co má odsloužený víc než jeden turnus,“ odpověděl.

Licousy o ní věděl, nemohl se o ní nedovědět. Čekal tam na mě.

„Pojďme k jiné šachtě,“ požádal jsem, i když se proti tomu vzpíral každý kousek mého těla.

„Proč? Myslíš, že jim někdo donáší? Že je někdo vede?“

Odpovědět jsem nemusel, ticho už nebylo takové jako před chvílí.

Maska ze světla a stínů se na okamžik proměnila.

„Sakra,“ zaklel. „Musíme utéct.“

Příliš pozdě, byli příliš blízko. No, možná ne, ale v téhle temnotě bych si při úprku určitě pořádně otloukl hlavu, kolena a bůhvíco ještě. To už bylo lepší se jim postavit.

„Ustup, kahan nech uprostřed na zemi,“ přikázal jsem mu. „Nebudeš přece za mě bojovat,“ připomněl jsem, když váhal.

Sám jsem se postavil zády ke stěně a metr a půl dlouhý ocelový špičák, o který jsem celou cestu soustavně zakopával, jsem jednoduše držel v ruce s hrotem ve výši prsou.

Stačil okamžik a Hanuri zmizel. Tak velcí chlapi by něco takového umět neměli. Možná specialita horníků. Kahan tiše pohasínal,

kroky přibližujících se nepřátel zněly stále hlasitěji, ale současně nejasněji a jakoby z mnoha míst. Původně jsem si myslel, že se v tomhle křížení spojují tři chodby, ale teď jsem měl pocit, že je jich mnohem víc. Zkusil jsem stěnu za sebou. Byla tam, nestál jsem v chodbě. Je dobré mít se na co spolehnout. Sám, v podzemí, obklopen nepřáteli.

Cinknutí oceli o kámen zaznělo tak hlasitě, že jsem málem vystartoval za zvukem, pak ale několik tepů srdce panovalo absolutní ticho. Zasrané doly.

Pak se v temnotě přede mnou objevily dva lesklé body, pochopil jsem, že to jsou oči. Pokud jsem je viděl já, musely být vidět i ty moje. Jenomže chlapa víc zaujal kahan na zemi. Najednou jeho zornice odrazily světlo jasněji a současně sebou trhly. Spatřil mě.

Vyrazil jsem jako sprinter a ve správné chvíli jsem bodl špičákem před sebe a přitom se ještě urputněji tlačil dál dopředu. Někdo zařval. Strašný zvuk, v podzemí by se nemělo křičet. Ocelová špice projela měkkým masem, otřela se o kost a pokračovala dál, už jsme byli tělo na tělo, ale já nezastavoval, z běžce jsem se změnil v zápasníka v supertěžké váze a tlačil jsem ho před sebou hlouběji do chodby, znovu někdo zařval, ocelová tyč prošla prvním tělem skrz naskrz a zasáhla další. Světla ubylo, to ti vzadu překvapením pouštěli lampy a sáпали se po zbraních.

To nebylo úplně od věci, jenomže já už držel v ruce sekáč, který jsem šťastně nahmátl na opasku mrtvého před sebou. Ustoupil jsem o krok, nechal těla sklouznout ze špičáku a pak se znovu vrhl vpřed. Zase jsem zasáhl, tentokrát jsem špičák pustil a tmě, která se náhle stala absolutní, ušetřil krátký úder. Přitom jsem si rozsekl kůži o drátěnou košili nebo o něco podobného. To mi řeklo, kde stojí. Sekal jsem tesákem, dokud mě nepokropil teplý déšť mazlavé tekutiny. Nadávky, řev, panický jekot. Nezastavoval jsem a pokračoval dál, nedával jsem jim šanci vzpamatovat se.

Najednou jsem stál uprostřed ticha a temnoty. Zdánlivého ticha, slyšel jsem zeslabující sípání a praskající bublinky. Někomu jsem

musel probodnout plíce a teď se tiše probublával k smrti a nevydal u toho ani hlásek. A zdánlivé temnoty. Odněkud zepředu stále přicházela téměř neznatelná záře. Pach smrti získal v klidu neskutečnou sílu a nutil k zvracení. Začal jsem couvat a zastavil jsem se až v místě křížení chodeb, odkud jsem původně do útoku vyrazil, na zemi stále hořel skomírající kahan.

„Můžeme jít, cesta je volná,“ řekl jsem.

Z nicoty se vynořil Hanuri.

„Jsou mrtví?“ zeptal se.

Ten tón jsem znal. Věděl to, jen tomu nedokázal uvěřit.

„Kolik jich bylo? Byli to vojáci, nebo horníci?“

„Nevím,“ pokrčil jsem rameny, i když to nemohl vidět. „Jsou mrtví, víc není důležité.“

„Máš pravdu,“ odpověděl nakonec. „Ty se opravdu chceš dostat nahoru, co?“

„Přesně. Máme dohodu,“ připomněl jsem.

„Jo, co vyděláš navíc, je moje.“

I když jsem mu neviděl do tváře, věděl jsem, že se usklíbl.

„Tudy,“ ukázal a opět jsme klopýtali tmou.

„V životě jsem neviděl kahan, který by svítil tak málo jako ten tvůj,“ vzmožil jsem se na poznámku, poté co jsme dorazili do chodeb, kde nehrozilo, že si při každém kroku rozbiju hlavu nebo vymknu kotník.

„Jo, sám jsem si ho tak upravil,“ připustil. „Vydří tak hořet déle. Teď půjdeme chvíli zkratkou. V předklonu a možná i po kolenou, pokud se nedokážeš pořádně skrčit.“

Čím dál lepší.

Tma se na mě natahovala ze všech stran a za ní kamenné stěny plné ostrých výčnělků, nerovná podlaha s neviditelnými loužemi vody a k tomu zaprášený, těžko dýchatelný vzduch.

„Jak to, že tu není spodní voda?“ napadlo mě.

V blízkosti byla přece řeka.

„Neprostopné podloží,“ vysvětlil Hanuri. „Dál budeme pokračovat po kolenou.“